

LOSSE NUMMERS 15 CENT

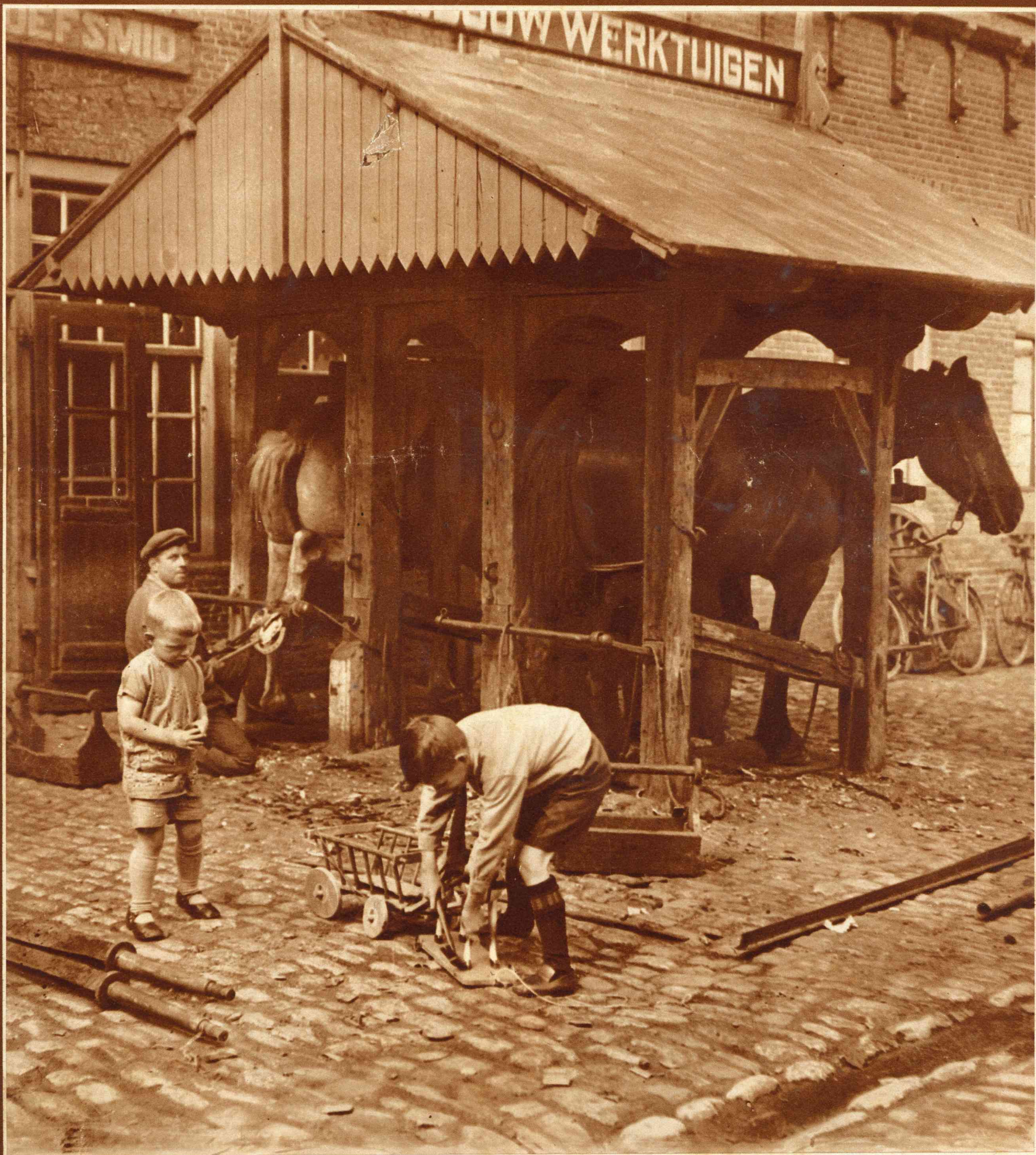
8^E JAARG. N^O 16 — 4 JULI 1930

ZEEUWSCHE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

NAAR DEN HOEFSMID

De Goesche buitenwijken kenmerken zich door ruimte, zooals we dat hier zien in een der nieuw gebouwde straten in de voorstad.

Maar overigens is het met die drukte toch zoo erg niet. Wij, Zeeuwen, houden van ons gemak en haasten ons niet graag. Waarom ook? Vooral in Goes wordt het geld zoo gemakkelijk verdiend, dat men niet om een bestaan heeft te vechten.

Alles dus in orde en Goes een ideaal stadje? Toch niet, nu komen onze grieven en verlangens op de proppen. Het moet dan gezegd worden, dat men in Goes niet veel oog heeft voor het totale aspect van de stad. Oude gevels met nieuwe winkelpuizen; oude huizen met mo-

DOOR DE ZEEUWSCHE STEDEN

II

GOES

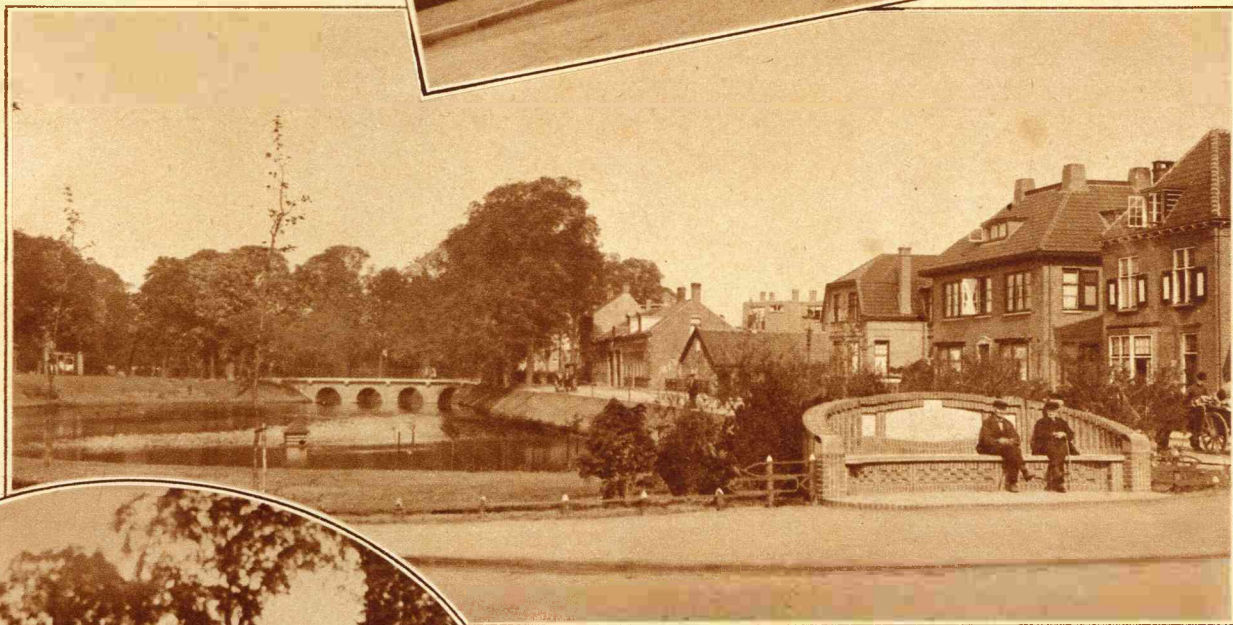
De eerste indruk dien Goes bij den vreemdeling wekt is: een rommelige drukte.

Die indruk is gedeeltelijk juist. Goes is druk, is rommelig, maar voor een groot deel is dit schijn. Want de binnenstad is zoo nauw en leent zich zoo slecht voor het modern verkeer, dat alles wel vlug moet gaan.

In de buitenwijken is dit anders. Werkelijk, men moge van de Zuid-Bevelandsche hoofdstad zeggen wat men wil, maar men zal moeten erkennen dat zij onder 't bewind van een energiek gemeentebestuur als voorbeeld gesteld kan worden aan alle andere Zeeuwsche steden. De nieuwe woonwijken kenmerken zich door vroolijkheid en vooral: ruimte. De bestrating is een voortdurende zorg, en men kan zich er terecht over verbazen, dat men in Goes kans ziet, om de bestrating van de zich steeds uitbreidende stad bij te houden.

Ook de vernieuwde stationsstraat maakt een royalen, ruimen en daardoor rustigen indruk.

Een mooi stadsgedeelte is ook dat grachtgezicht bij de B. de Witstraat en de Jacob Valkestr.

derne daken. Als het zoo voortgaat, wordt het stadsbeeld totaal vernietigd. Mag men dit toch inzien! En dan wachten we altijd nog op onze houten villa's voor onze watervogels. En op nieuwe boomen. En nieuwe plantsoenen. En welriekende grachten. En nog veel meer, dat ik niet allemaal zal opnoemen, want ik ben pas verjaard en het is nog geen Sinterklaas.

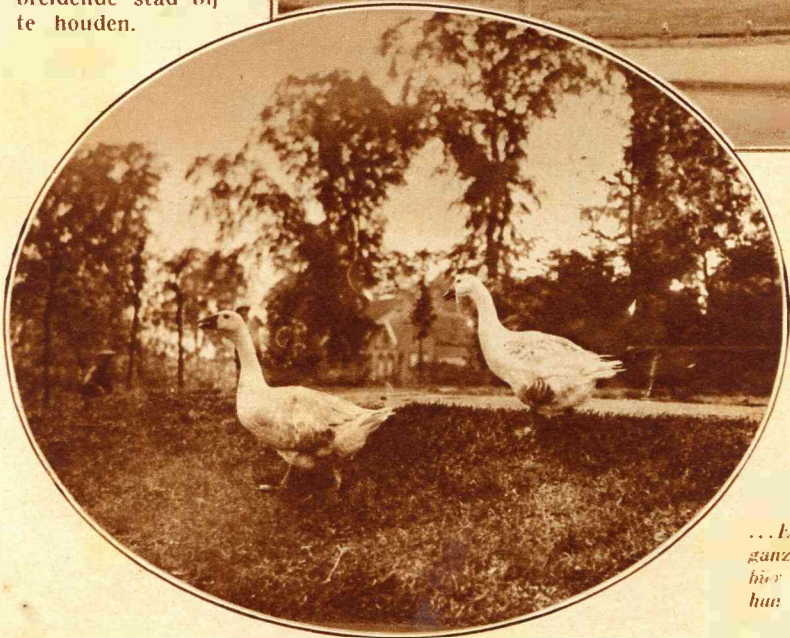
En ook ben ik, ondanks al het hierboven opgenoemde, toch nog al tevreden met de ganzenstad. Hoewel niet iedereen dat met me eens is. Zoo sprak ik laatst nog een meisje uit Kwaedamme. Die moet niks van Goes hebben.

Julder stad? Niks 'oor. Da's noe de ganzestad, mae 'k è d'r nog nooit 'n gans 'ezie, of 't moste de mensen zelvrs weze!

Dank u wel. En tòch hebben we twee ganzen. En zwanen. En eenden. Waarmee we tevreden zijn.

Het zou echter zeer aanbevelenswaardig zijn, om een verkeersregeling te scheppen, die het gevaar voor ongelukken zou verminderen.

Ik denk hier aan de regeling in Breda, waar men in het centrum in de straten maar in één richting

...En toch hebben we twee ganzen in de Ganzestad, die hier de macht houden bij hun nest aan den waterkant.

mag rijden. Dat kan natuurlijk alleen in plaatsen, die een behoorlijke markt bezitten, waarop een voldoende aantal straten uitloopt. Zooals ook Goes dat heeft. Men zou hier voorts de autobussen een parkeerterrein buiten de stad kunnen aanwijzen. Op den duur zullen de straten in de binnenstad het verkeer niet meer kunnen verzwelgen, en het zou wel wenschelijk zijn, een regeling te overwegen, vóór een of meer ongelukken ons onzacht wakker schudden.

Goes breidt zich nog steeds verbazend uit. Een nieuwe verkeersweg, die van de voorstad naar de haven zal voeren, is in wording. Daardoor zal de binnenstad een aanzienlijke verkeersvermindering — vooral wat het vrachtvervoer betreft — verkrijgen.

Maar de Zuid-Bevelandsche hoofdstad is een stad met een toekomst. Zoodat de vroede vaderen hun vooruitzienden blik op een komende werkelijkheid hebben ingesteld. Geen overdreven plannen; Goes wordt op den duur Zeelands landbouw-

De smalle straten in Goes blijven een beletsel voor het drukker verkeer en voor het verkeer in 2 richtingen. Het elkaar moeilijk passeeren van auto's en wagens geeft aan de stad iets rommeligs.

't Ware in Goes heel goed mogelijk het verkeer in 1 richting te leiden, omdat vele straten op het ruime marktplein uitloopen.

De Westwal als parkeerplaats van de vele autobussen, die Goes met de omliggende plaatsen verbindt, ontlast op Dinsdag 't marktplein de nauwe straten van de binnenstad van dit moderne vervoermiddel.

En zwanen die een rustig tochtje te water ondernemen en geen zorgen over het nest schijnen te hebben.

hoofdstad en misschien zal zij eens alle andere Zeeuwschesteden overvleugelen.

De laatste aanwinst van de stad is het museum in het Gothische huis op de kleine kade.

Hoewel het stichten van musea naast het groote, provinciale niet aanbevelenswaardig mag heeten, beteekent dit museum voor Goes, vooral met het oog op vreemdelingenverkeer, toch een vooruitgang.

Moge er nu ook nog een jeugdherberg komen. Want in Zeeland vindt de jeugdbeweging over 't algemeen bij de ouderen weinig steun.

Kan het ondernemende Goes ook niet hier het initiatief nemen?

B.

Hoe 't er in dezen tijd Donderdags te Breskens toegaat, wanneer de talrijke vreemdelingen, die Zeeland bezoeken, zich aan boord van de ferry-boot begeven.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo, hallo! hier is het persbureau van den officieelen Zeeuwschen Omroep, bestrijken de alle Schelde-oeveren. Het verder vertellen dezer berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Ierseke, dat een bootwerker, in wien Hulstkamp sprak, deswege door den dorps-orde-bewaarder bij den kraag werd gevat. Op weg naar het politiebureau heeft daarop de arrestant voortdurend in den agent gebeten. Toch zal de man voor deze euvele daad, zoo verzekerde men ons aan de rechtbank, niet gestraft kunnen worden, wijl hij voortdurend uitriep: „Ik hou zooveel van je, dat ik je wel kon opeten!”

Uit Oudelande bereikte ons het verpletterende bericht, dat het geheele Burgerlijk Ambestuur, naar aanleiding van een ontvangers-benoeming buiten de aanbeveling om, het bijltje er bij neergelegd heeft. Een raadslid, wien wij vroegen wat bij deze ernstige crisis gedaan moet worden, zei met tegenwoordigheid van geest: „Als 't ambestuur weigert, gebruiken wij de voetrem.”

Men meldt ons uit Heinkensand, dat de P.Z.E.M. besloten heeft, den Varkenshoek even keurig te electrificeeren als de rest van de gemeente. Wanneer de vereeniging tot bescherming van dieren nu nog niet tevreden is, dan weten wij het niet meer!

Men meldt ons uit Zierikzee, dat een aantal ingezetenen wederom een massa ouden en waarde-

loozen rommel aan het stedelijk museum hebben geschonken. Wanneer deze neiging bestendig blijft, hopen B. en W. belangrijk te kunnen bezuinigen op den gemeentelijken reinigingsdienst.

Men meldt ons uit Zeeuwsch-Vlaanderen, dat dezer dagen in een stedeke het torenuurwerk niet meer ging. De klokkenist weigerde pertinent hulpverleening. De dokter had hem, zoo vertelde de ongelukkige, allen „opwindenden” arbeid verboden.

Uit Boschkapelle seinde onze correspondent het verrassende bericht, dat de heer P. d. V. zich koning van de handboogschuttersvereeniging heeft geschoten; die is dus nog handiger dan de Roemeensche kroonprins. Zoodra wij iets naders omtrent de troonsbestijging vernemen, zullen wij dit melden.

Voor de aanlegplaats van de ferry-boot te Breskens wachtten Donderdags gansche stoeten van auto's met vreemdelingen, die Zeelands tuin een bezoek gaan brengen.

Uit Clinge telegrafeerde men ons, dat de minister van Arbeid, Handel en Nijverheid een subsidie van f 125.— heeft beschikbaar gesteld voor de tweede Zeeuwsche klompenbeurs. Dank zij deze toezegging kan de zaak nog eens zoo groot worden opgezet.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat de poging der wethouders om zich een pensioen te verzekeren schitterend geslaagd is, daar alle raadsleden de hoop koesteren, zelf daar ook nog eens van te profiteeren. De stadsruif zal gedurende 14 dagen geillumineerd worden.

Twee Duitschers stalen te Scherpenisse twee rijwielen van twee grasmaaiers en stoven in rechte lijn op hun groote vaderland af. Zij hadden echter buiten den Zeeuwschen Omroep gerekend, die de politie allereerste alarmeerde, met gevolg, dat de snoodaards op- en ingepikt werden.

Nog kunnen wij vermelden, dat te Middelburg met den herbouw van de afgebrande Lange Delft begonnen werd en dat Groede een nieuwe brandspuit kocht om het lot van Middelburg niet te deelen.

Tot de volgende week, dames en heeren!

WOERDEN, BODEGRAVEN, ENZ., IN BEELD

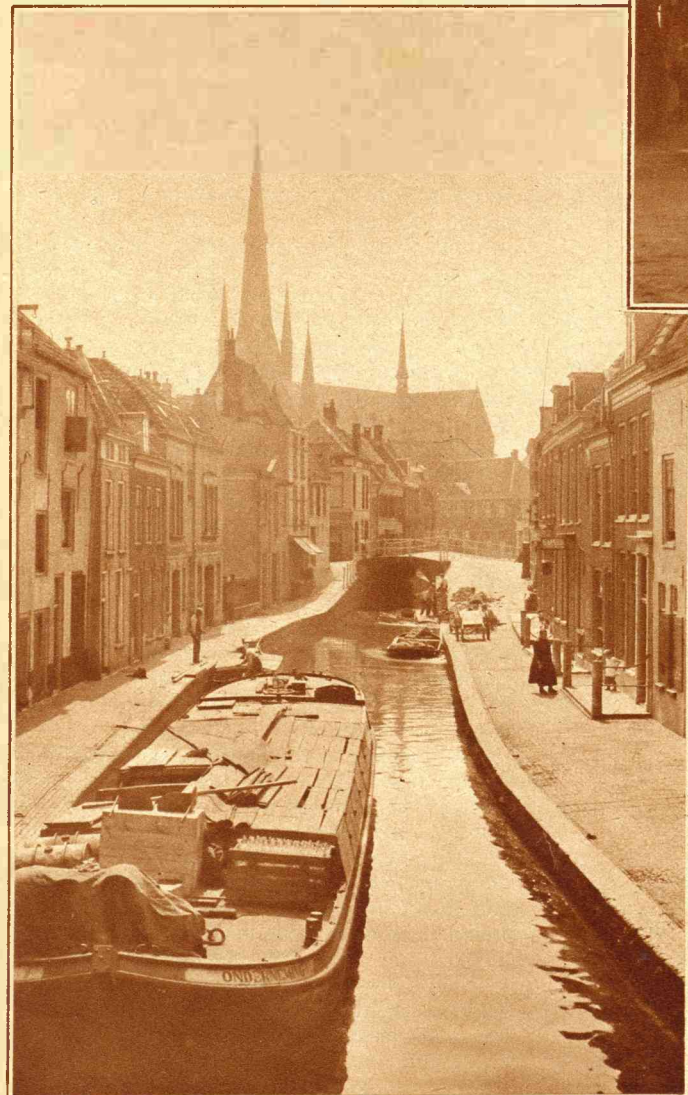
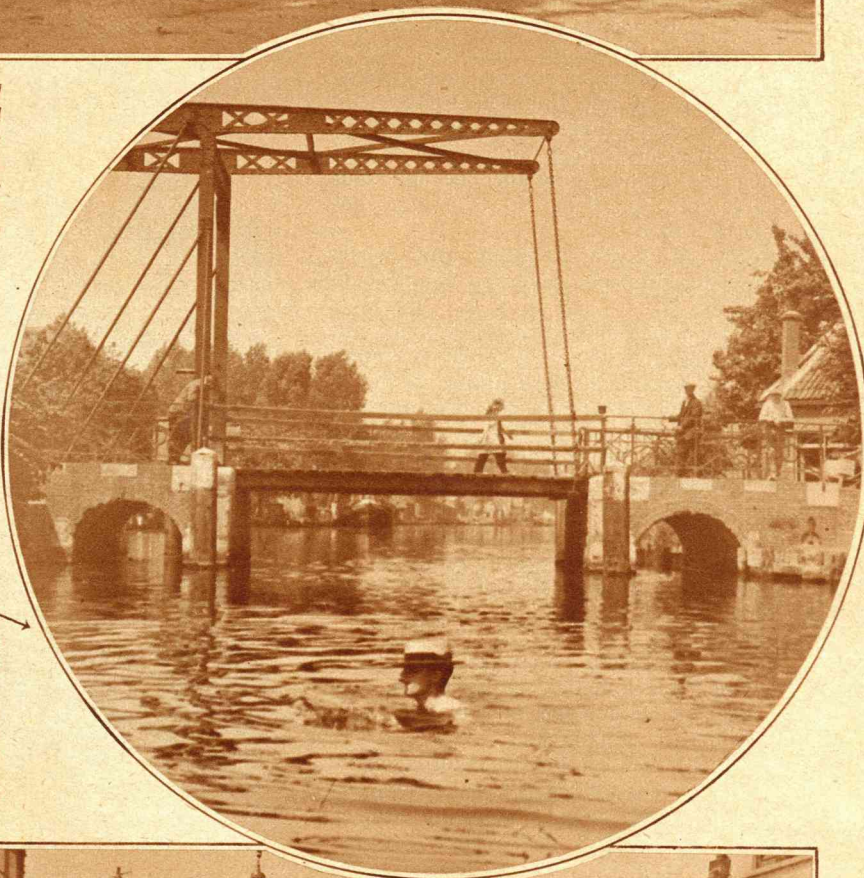
Gezicht op den Singel te Woerden. Dit is wel een der mooiste plekjes van deze aardige stad. Weelderig is er 't loover der boomen en de wegen zijn, zooals me zien, perfect.

Nog 'n fraaie stadskiek van Woerden. Sierlijk welft het bruggetje, en geheel op den achtergrond de fijne lijnen der Grootte Kerk.

Geef hem eens ongelijk, dezen ingezelene van Nieuwerbrug, die, met stroohoed op en sigaar-tje in den mond, rustig en lustig rondzwemt in het Kadewater. 'n Echt zomersch tafereeltje in 't gemoedelijke plaatsje!

Licht spiegelt de hemel in het stille water langs de Rijnkade te Bodegraven, de stad van de kaas. Dit kiekje werd genomen vanaf de brug in de Brugstraat.

De Tolstraat te Bodegraven mag er zeker zijn! Zij is een der drukste en mooiste straten van de welvarende plaats.

Waar is mijn Vader?

Wet je zelf wel, waar het over gaat? vroeg ik hatelijk.

„Als 't ergens over gaat, is 't geen poëzie,” antwoordde hij. „Poëzie is kunst voor het oor; als ze verder gaat, is het geen poëzie meer, dan worden 't verzen.”

Edith geeuwde.

„Ik geloof, dat ik oud word,” zei ze, „ik krijg de dut-gewoonte na het diner. Fred, loop even naar boven, wil je, en kijk, of Katie de jongens heeft ingestopt.”

Fred duwde zijn poëzie in zijn zak en ging gelaten de trap op. Edith geeuwde opnieuw, en stond op om elders een oogje dicht te doen.

„Als Ellen beneden mocht komen,” riep ze ons over haar schouder heen toe, „komen jullie me dan roepen. Ze zei, dat ze zich beter voelde en misschien beneden kwam.”

Bij de deur keerde zij zich om, achter Margery's rug en gaf mij vlug een veelzeggend teeken. Zij besloot het met 'n dubbel knip-oogje, want ze heeft nooit kunnen leeren met één oog te knippen, ging toen de hall door en sloeg zeer hoorbaar de deur van het zijkamertje dicht.

Margery en ik waren alleen. Het meisje keek mij aan, glimlachte even en haalde diep adem.

„'t Is raar met die Edith,” begon ik. „Ik heb haar nog nooit slaperig gezien na 't eten. Als ze niet boven alle verdenking verheven was, zou ik haast denken aan een diepzin-nig plan, en dat ze hier of daar in een hoekje met Fred hand in hand zit.”

„Maar waarom — wat voor plan?” Ze had de handen in haar schoot gevouwen en die eeuwige ring schitterde boosaardig.

„Misschien waren ze van meening, dat ik graag eens met u zou willen praten,” opperde ik.

„Met mij?”

„Met u — en het is inderdaad zoo.”

Misschien was ik wat erg gevoelig over dien ring, maar ik verbeeldde me, dat ze haar hand ophief en er naar keek.

„Het tocht hier een beetje, vindt u niet?” vroeg ze, opeens omkijkend. Waarschijnlijk meende ze 't niet, maar ik stond op en deed de deur van de hall dicht. Toen ik terugkwam, ging ik op den stoel zitten, die 't dichtst bij haar stond, en een paar seconden zeiden we niets. Het hout stiet kleine duivelachtig-roode vonken uit, en de klok sloeg acht, heel langzaam.

„Harry Wardrop is gisteravond hier geweest,” zei ik, met mijn hak het hout neerdrukkend.

„Hier?”

„Ja — misschien heb ik er verkeerd aan gedaan, maar ik heb hem niet gezegd, dat u hier was.”

Zij keerde zich tot mij en zag me strak aan, met de mooiste oogen, die ik ooit gezien heb.

„Ik ben niet bang om hem te ontmoeten,” zei ze trotsch, „en hij moest ook niet bang zijn om mij te ontmoeten.”

„Ik wou u eerst wat vertellen, voor u hem spreekt. Gisteravond, voor hij kwam, dacht ik, dat hij — enfin, dat hij althans wel iets wist van — de dingen, die wij weten willen.”

„Ja?”

„Om eerlijk tegenover hem te zijn, en omdat ik zuiver spel wil spelen, vertel ik je nu, dat ik niet geloof, dat hij iets van je vaders dood weet en ik geloof ook, dat hij werkelijk bestolen is dien nacht in Bellwood.”

„En de parels dan, die hij in Plattsburg verkocht heeft?” vroeg ze opeens.

„Ik denk, dat hij daar te zijner tijd ook wel 't noodige van vertellen zal, Margery.” Ik merkte pas, dat ik haar voornaam gebruikte, toen 't al gebeurd was; als ze 't gehoord heeft, toonde ze toch niet, dat ze 't kwalijk nam. „Maar ten slotte — als je van hem houdt, komt de rest er niet veel op aan, is 't wel? 't Is toch mogelijk, dat hij in

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

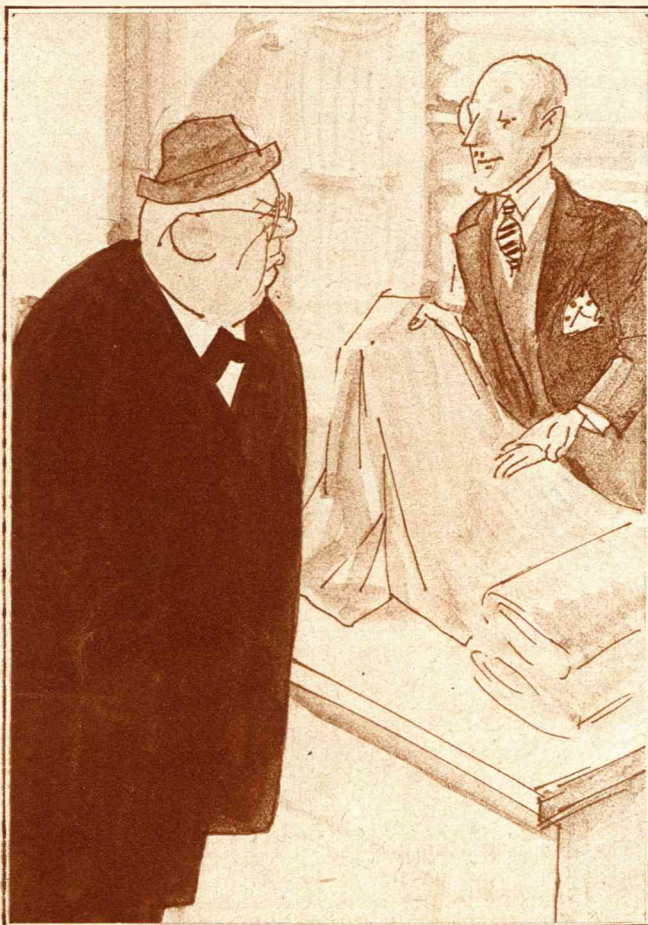
moeilijkheden was, en dat tante Jane ze hem zelf gegeven heeft?”

Ze keek me met eenige verbazing aan.

„Je pleit zoo voor hem,” zei ze, „heeft hij je gevraagd, een woordje voor hem te doen?”

„Ik wou alleen maar niet gaan hardloopen met

Professor Priem Pruttelt:

Van deze stof zou ik een broek willen hebben, als de strepen naar beneden liepen, en niet naar boven.

een lamme,” zei ik bedaard. „Het was misschien mooier geweest, als ik weg was gegaan en je aan je dromen had overgelaten, maar dat wensch ik niet te doen. Als je Wardrop liefhebt, zooals een vrouw den man lief moet hebben, waar ze mee trouwt, trouw dan met hem en ik hoop, dat je gelukkig wordt. Maar als je dat niet doet... nee, laat me uitpraten. Ik heb het besluit genomen, zijn onschuld te bewijzen, als ik kan; hem bij je te brengen met een schoone lei. En dan — ik weet, dat het gedurfd is, maar dan kom ik ook — en... dan zal ik voor mezelf pleiten, als je me niet wegstuurt.”

Zij zat met gebogen hoofd, en zenuwachtig verging haar blos en kwam weer op. Toen keek ze mij aan met een heel flauwen glimlach.

„Dat klinkt als een bedreiging,” zei ze zacht. „En jij — ben je nogal gewend te krijgen, wat je graag hebt?”

En toen, natuurlijk, kwam Fred binnen, en struikelde over een poef, terwijl hij naar lucifers zocht. Edith deed de deur van het zijkamertje open en riep hem, maar Fred weigerde het houtvuur te verlaten, en nestelde zich diep in zijn luierstoel. Na een poosje kwam Edith ook bij ons zitten, maar zij was den heelen avond kribbig tegen Fred, tot zijn groote ontsteltenis. En toen de conversatie niet vlotte, in de uren, die volgden, trachtte ik mij te herinneren, wat ik gezegd had en voelde, dat ik 't heel verkeerd had aangepakt.

Er was maar één ding, dat me moed gaf: ze was niet boos geworden, en ze had begrepen. Gezegend de vrouw, die begrijpt!

Omstreeks elf uur braken we op voor den nacht. Mevrouw Butler was even beneden geweest, en had zelfs piano gespeeld, een dingetje van Tschajkovski, een klagend zangerige melodie, waardoor de droefheid terugkwam in Margery's gelaat, en die mij, ik weet niet waarom, aan een natten landweg met een ploeterenden, zwaarbeladen boer deed denken.

Fred en ik zaten nog 'n poosje in de bibliotheek, toen de anderen afgetrokken waren, en ik vertelde hem iets van wat ik dien middag had gehoord.

„Een tweede vrouw! En een heel gewoon type, hè?” zei hij. „Nou, heeft zij hem doodgeschoten, of Schwartz? De Lady of de Democratische Tijger?”

„De Tijger,” zei ik beslist.

„De Lady,” zei Fred even stellig.

Fred sloot het huis met zijn gewone zorgvuldigheid. De gezamenlijke toewijding van de dienstboden, gevolgd door Fred, werd noodig geacht om de vensters vast te zetten; Fred pochte er op, dat hij in de zeven jaren van zijn huisvaderschap altijd deze voorzorg genomen had, en dat hij iederen avond minstens één raam ontdekte, dat anders niet voldoende gesloten was geworden.

Ik herinner me, dat hij dien avond zijn rondgang verrichtte met zijn volle opmerkzaamheid. Toen gingen wij naar onze slaapkamers. Er bleef alleen een klein lichtje bij de telefoon branden, anders niets.

Het huis had twee vleugels, aan weerszijden van een vierkante hall beneden, die door iedereen wel eens als zitkamer gebruikt werd. Van de voordeur kwam men door een vrij smalle gang in die hall, aan iederen kant van die gang was een kamer, en deuren in de hall kwamen uit op de andere benedenvertrekken. Aan één kant leidde de trap naar boven, met twee rustportaaltes, en boven kwamen de slaapkamers uit op een soortgelijke, iets kleinere hall. De trap naar de bovenste verdieping was achteraan bij de kinderkamer.

Mijn slaapkamer lag boven de bibliotheek, en mevrouw Butler en Margery hadden kamers naast elkaar, aan den anderen kant van de hall. Fred en Edith sliepen aan den achterkant van het huis, om dicht bij de kinderen te zijn. In de bovenhall stonden een groote leestafel, een lamp en een paar makkelijke stoelen. Als we alleen waren, las Fred daar de krant voor, of zijn laatste novelle, en Edith's naaimandje toonde, hoe zij de uren gebruikte, die de vrouwen verkeerdelijk haar vrije uren noemen.

Ik ging niet direct slapen: de nogal belangrijke stap, dien ik in de bibliotheek had genomen, werd natuurlijk telkens opnieuw overdacht en bijna betreurd. Ik probeerde mijzelf in slaap te lezen, en toen dat niet lukte, nam ik de proef met de kalmeerende combinatie van een sigaret met een boek. Dat werkte: het laatste, dat ik mij herinner, is een heerlijke doezeligheid, terwijl ik de sigaret naast me had neergelegd, en met mijn gezicht naar het licht tegen de saamgepropte kussens lag.

Ik ontwaakte door een scherpe rooklucht, en ik ging overeind zitten en deed mijn oogen wijd open. Opzij van het bed steeg rustig een grijze rookkolom naar boven en ergens onder me hoorde ik een zacht geknetter. Ik sprong het bed uit en zag onmiddellijk wat er gebeurd was. Mijn sigaret was gevallen, nog brandend, en had, op sigarettenmanier, besloten tot het einde toe door te branden. En daardoor was het kleedje voor mijn bed, en mijn bed, en bijna ook de man in het bed, in vuur geraakt.

Ik had even mijn handen vol om alles te blussen zonder het heele huis wakker te schrikken. Toen stond ik midden in de verwoesting en keek

bedrukt naar Edith's keurige kamer. In mijn verbeelding zag ik al de watervlek in het plafond van de bibliotheek, den volgenden morgen, en hoorde ik Fred preeken over de roekeloosheid en het gemis aan zorg voor eens anders eigendom bij vrijgezellen in 't algemeen en bij mij in 't bijzonder.

Drie kannen water hadden het bed gemaakt tot een onmogelijk verblijf. Ik trok een ochtendjas aan en ging, met een deken over mijn arm, op zoek naar een rustplaats. Mijn keuze viel op de bank in de hall vlak bij mijn kamer, en zoo geruischloos als ik kon, zette ik er een scherm omheen en zocht de gemakkelijkst mogelijke houding.

Weer werd ik wakker... doordat een hand mijn gezicht aanraakte. Waarschijnlijk maakte ik een beweging van schrik: de hand werd teruggetrokken; ik weet het niet zeker, ik was nog doezelig. Ik bleef roerloos liggen, luisterde naar voetstappen, maar ik hoorde niets. Met het gevoel, dat er iemand aan den anderen kant van het scherm was, sprong ik op. De hall was donker, en leeg. Toen ik niemand ontdekte, ging ik meenen, dat ik een erg levendigen droom had gehad, en ik ging op den rand van de bank zitten en geeuwde.

Ik hoorde Edith achter in huis scharrelen; ze heeft de onaangename gewoonte midden in den nacht rond te spoken om de kinderen toe te deken en te snuiven, of er geen brand is. Ik was bang, dat er wat rook van mijn illuminatie was doorgedrongen tot haar achterdochtigen neus, maar ze kwam niet naar de voorhall. Ik was met dat al klaar wakker, en het was toen, geloof ik, dat ik een zwaren, zoetigen geur gewaar werd in de lucht om mij heen. 't Eerste moment dacht ik, dat een van de kinderen niet goed was, en dat Edith hem een dosis toediende van een of ander goedje uit het kastje in de badkamer. Maar toen ze haar deur weer sloot, en rustig slapen ging, begreep ik, dat het iets anders moest zijn.

De zoetige geur werd walglijk. Door een onbewusten gedachtengang — de verbinding tusschen een bepaalden geur en een bepaalde gebeurtenis — herinnerde ik mij den dag, dat ik een kies moest laten trekken, en toen ik bijkwam, zag ik den tandarts en zijn assistent, en de laatste had een blauw oog. En toen opeens wist ik 't. Die misserlijke lucht was chloroform!

In een oogenblik had ik het licht aan, en ik klopte aan Margery's deur. Die was gesloten, en ik kreeg geen antwoord. Er drong een flauw schijnsel over den drempel, maar daarachter was het onheilspellend stil. Ik ging naar de volgende deur, die van mevrouw Butler; die stond half open. Eén blik op het leeg bed en de wanorde in het vertrek — dan liep ik zonder complimenten door de tusschendeur Margery's kamer binnen.

De lucht was zwaar van de chloroform. Het meisje lag in bed, oogenschijnlijk rustig slapend. Eén arm lag omhoog langs haar hoofd, de andere lag slap op het witte dek. Er lag een opgevouwen handdoek op haar gezicht, en toen ik dien eraf slingerde, ademde ze heel zwaar, snorkend, en ze staarde met halfopen oogen.

Ik gooide alle ramen open, vóór ik de familie wekte en zoodra Edith in de kamer was, telefoonde ik om den dokter. Ik weet niet precies meer, wat ik deed, voor hij kwam; ik herinner me, dat we vruchteloos probeerden Margery wakker te maken en ik herinnerde me ook, dat Fred naar beneden is geweest en terugkwam met de boodschap, dat het zilver nog compleet was en dat de achterdeur van de keuken openstond. En toen kwam de dokter, en ik werd naar de hall verwezen, en een eeuwigheid lang liep ik daar op en neer, acht stappen heen en acht stappen terug, niet in staat tot denken, niet in staat zelfs om te hopen.

Eerst toen de dokter naar mij toe kwam, en zei, dat ze opknapte, en dat ik iemand van het personeel moest wekken om wat sterke zwarte koffie te zetten, ontwaakte ik uit mijn verdooving. Blijdat ik iets kon doen, al was 't ook nog zoo weinig, besloot ik, zelf die koffie te zetten. Over die koffie hebben ze 't nu nog bij Fred.

Het was Edith, die ons aan mevrouw Butler herinnerde. Fred had beweerd, dat ze gevluht was voor de indringers, en zich waarschijnlijk in een hoek of kast op de bovenste verdieping verstopt had. Ik moet bekennen, dat onze bezorgdheid wel wat traag bovenkwam. Het duurde bijna een uur, eer we een commissie van onderzoek naar haar verblijfplaats vormden. Fred ging naar boven, en ik nam de benedenverdieping.

Tenslotte was ik het, die haar vond, languit op het gras liggend in het tuintje achter het huis. Zij was totaal buiten kennis, en bleek een veel moeilijker patiënt dan Margery.

Geen van beiden was dien nacht in staat, iets te vertellen. De beide kamers waren overhoop gehaald maar het scheen, dat er niets gestolen was. Fred hield plechtig vol, dat hij de keukendeur op slot en knip had gedaan, en dat die van binnen uit geopend moest zijn.

Het was een zonderlinge geschiedenis, die nachtelijke insluiping, die geen diefstal tot doel scheen te hebben. Als Margery de reden voor de mishandeling, die haar werd aangedaan, wist of vermoedde, heeft ze er zich toch niet over willen

Salonpoppen

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
Vooran in den winkel te pronken,
Op zij-zachte kussens, speciaal voor dat doel
Met kwistige hand mij geschonken.
En iedere klant, die den winkel betreedt,
Blijft staan, en buigt zacht naar me over,
En 'k hoor... hier wat liefde — daar wat vreugde —
wat leed —
Wat waarheid, — maar dat is héél poover.*

*„O — kijk die salonpop, wat bééldig hè. Kit?
Zeg, vind je haar niet om te stelen?“
— „Bedoel je dat ding, dat daar een week lang al zit?
O, nee, hoor, die gaal me vervelen!“
En ik lach heel stil, want geen dag nog te vóór,
Hoorde ik haar heel zacht tot me wenschen:
„Als jij maar goedkoopster was, nam ik je hoor!“
Maar ja — zóó zijn eenmaal de menschen!*

*„O, moeder, kijk daar, wat een lollige pop,
Hè, mag ik die voor m'n verjaardag,
Want, weet u, die heeft nog veel leukeren kop
Als die gistermiddag nog dáár lag.“
„Nee, Lizeke, hoor eens, dat gaat niet, hoor kind,
Er blijft nog genoeg om te menschen,
't Zij voor je verjaardag, of later voor Sint,
Maar dit 's voor alleen gróóte menschen.*

*Totdat op een dag ook mijn lot werd beslist,
Twee mannen die kwamen me halen:
— Precies — zei de ééne, zoo'n pop, ja, die is 't!
Dat 's één der mallotigste kwalen.
Die gaf je nu vroeger je dochter cadeau,
Om, kinderlijk, fijn mee te spelen.
Nu is 't een geschenk — dat is de tijd eenmaal zoo,
Dat vrouwtief zich niet zal vervelen!“*

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
In vrouwtjes boudoirje te pronken,
Ze heeft weer visite — vijf, zes — 'n heeleboel,
Maar mij wordt geen aandacht geschonken.
Gedachten van vroeger vervullen m'n brein
Aan wat ik toen nooit heb geweten:
Dat er ook nog and're salonpoppen zijn —
De.... levende niet te vergeten!*

GUUS BETLEM Jr.

uitlaten. Wat mevrouw Butler betreft, er hoefde op het geval maar gezinspeeld te worden, om haar een zenuwtoeval te laten krijgen. Fred kwam met de allerzonderlingste theorie voor den dag.

„Ik verzeker je,“ zei hij den volgenden morgen, toen wij in den tuin tevergeefs naar voetstappen hadden gezocht, en Edith alle zilveren lepels weer op hun plaats had gelegd, „het zou me niets verwonderen, als die dame in 't zwart het zelf had gedaan. Een hysterische vrouw is tot alles ter wereld in staat om de aandacht te trekken, als die een beetje begint te verflauwen. Hoe kon er nou iemand binnen komen door die keukendeur, als die op slot was met den knip er op? Ik zeg je nog eens, ze heeft 'm zelf opengedaan.“

Ik wilde mij niet indringen in 't vertrouwen van Margery, maar ik was ervan overtuigd, dat de eenige bedoeling was, haar kamer na te snuffelen, misschien om papieren te zoeken, die van haar vader afkomstig waren. Mevrouw Butler had 's-morgens genoeg te vertellen, een verward verhaal van twee kerels, die van 't dak van de veranda gekomen waren, en geprobeerd hadden, haar met chloroform te bedwelmen. Ze had zich toen slapende gehouden en zoodra ze kans zag, toen de kerels in de andere kamer waren, was ze de trap af en

den tuin in gehold. Edith, die nogal lichtgeloovig is, zei, dat ze 't best aan kon nemen.

Later bleek, dat Edith's intuïtie er dichter bij was dan mijn twijfelzucht — of die van Fred.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK TERUG NAAR BELLWOOD

Alleen Fred, Edith en ik kwamen dien morgen beneden om te ontbijten. Fred deed luchtig, maar trok zich 't geval ook wel aan. Edith, niet op haar gemak, boog zich over haar koffiepote met wangen, even rood als het lint aan haar hals. Ik had 't hoofd vol zorg, en evenals Fred spreidde ik het ochtendblad voor mij uit, om onder die beschutting ongestoord te kunnen denken.

„Heb je wat gevonden, Fred?“ vroeg Edith. Fred gaf geen antwoord, dus herhaalde zij haar vraag met meer nadruk.

„Eh... wat?“ vroeg Fred, om zijn krant heen loerend.

„Heb — je — een — of — ander — spóór — gevonden?“

„Ja, schat, dat wil zeggen, nee. Niets van belang. Verdraaid, Jack, als ik de hoofdartikelen in deze krant schreef, dan zou ik eens een mondje open doen.“ Hij liet vervolgens nog wat onverstaanbaar gegrom achter de krant hooren, en toen werd het stil. Vervolgens hoorde ik een gesnuif, heel duidelijk. Ik keek op. Edith zat te schreien — terwijl ze room in een kopje deed, en blindelings naar de suiker tastte, met een vertrokken gezichtje en bewaasde oogen. In een seconde stond ik overeind, had de kranten, die van Fred inbegrepen, in elkaar gefrommeld en hem letterlijk opgetild uit zijn stoel.

„Als ik getrouwd ben,“ zei ik gewichtig, hem meeslepend naar Edith en hem op den stoel naast haar plantend, „en ik ga aan 't ontbijt de krant zitten lezen, terwijl mijn vrouw snakt naar conversatie, dan hoop ik, dat er een goed en trouw vriend bij de hand is, die mij tot mijn plicht roept.“ Ik nam een stoel aan den anderen kant naast Edith.

„En nu wordt er gesproken,“ besloot ik. Ongegeneerd veegde zij haar oogen af aan het tafellaken. „Er is ook geen mensch hier in huis, met wie ik eens praten kan,“ klaagde ze. „Er gebeuren maar allerlei verschrikkelijke dingen — en ik moest nog koffie laten halen ook vanmorgen, Jack. Je hebt vast wel vier pond gebruikt van nacht — en niemand wil me iets vertellen. Margery hoef ik niets te vragen — haar maag is nog van streek van de chloroform — en Ellen praat nooit over iets anders dan over zichzelf, en ze is ontzettend — ongezeellig. En Fred en jij maken een ba... barricade van kranten, en roepen „ja“ tegen me, als je „nee“ bedoelt.“

„Ik heb de koffie weer neergezet, waar ik 'm vandaan heb gehaald, Edith,“ verdedigde ik mij heftig. „We zijn barbaren, dat geef ik toe, maar dat kan ik je verzekeren.“ En toen zweeg ik, want plotseling herinnerde ik me, dat ik de trap op gegaan was met iets diks en metaalachtigs onder mijn arm, en dat ik er geen raad mee geweten had, en dat ik het toen maar vlug in het schoenenkastje van de jongens, onder de trap van de kinderkamer, gestopt had.

Fred had nog niets gezegd. Hij had haar hand gegrepen en streelde die zacht. Onderwijl speurden zijn oogen naar de kopregels op het wrak van het ochtendblad.

„Je hebt dat blauwe kleedje verbrand,“ zei ze treurig tegen me, en er dreigden nieuwe tranen, „en ik had er zooveel moeite mee gehad, om de goeie tint te vinden.“

„Ik zal dat Shirvan voor je koopen, waar je zoo'n zin in had,“ haastte ik me haar tevreden te stellen.

„Ja, zeker om 't mee te nemen als je trouwt.“ Er schuilt een tikje achterdochtigheid in alle goede vrouwen.

„Ik zal het Shirvan koopen en niet trouwen.“

„Hier, het spijt me dat ik het zeggen moet“, begon Edith plotseling te lachen. Ze keek me hoonend aan, met het hoofd achterover.

„Jij!“ lachte ze, en één van haar slanke vingers wees spottend naar me. „Jij, die zoo gek bent op één meisje, dat je om haar alle vrouwen vereert! Jij, die bleek wordt in plaats van rood als ze de kamer binnenkomt! Jij, die je practijk naar de haaien laat gaan om maar bij haar te kunnen zijn, en geen woord spreekt als ze er bij is, en maar met je mond open zit als een hondje dat bedelt om een klontje, klaar om te happen als ze een woordje naar je toe gooit, en te kwispelen van plezier!“

(Wordt voortgezet)

DE „HOEK” ALS BADPLAATS

Voor den „Hoek” als badplaats bestaat er in 't warme seizoen, vanuit Rotterdam en omgeving, steeds veel belangstelling.

Per trein en vooral ook per boot wordt de reis naar Hoek van Holland ondernomen en men geniet er naar hartelust van de genoegens eener badplaats.

Per boot is zoo'n tochtje vooral aardig en frisch. Wij maakten het met de „Eugenie”, die vanaf de Boompjes water kiest.

Het was er genoeglijk vol op de boot. Men koos zich een geschikt plekje, vanwaar men rustig eerst de havens en later de rivier zelf kon bewonderen. Er was een kranig strikje aan boord, dat zich telkens van 't eene naar 't andere dek-deel verplaatste, om allen volop van muziek te kunnen bedienen. De populaire nummers werden dikwijls meegezongen door

*Geen blijder kermis in het land,
Dan die van Hoek van Hollands strand!*

*Ook aan den Hoek, hoe of 't wel kan,
Zijn ze er van de Ku-Klux-Klan.*

*Opa ook eens een dagje aan 't strand,
Steekt fijn zijn pijpje in den brand.*

Waar zijn toch in ons land de componisten, die met populaire, vlotte, aangename, moderne wijzen de volksziel weten te „pakken”?

We gelooven, dat zij er helaas niet zijn en daarom zingen wij, Nederlanders, maar als de aapjes de Duitse en Amerikaansch-Afrikaansche nummer-tjes na....

*Dit kereltje, aan vader's hand,
Krijgt looples langs het koele strand.*

*In zee, in zee, daar is het fijn.
Daar moet je met de warmte zijn!*

de dames en heeren en 't viel ons op, dat het nationale lied absoluut verdrongen is door zangen uit het buitenland, als daar zijn: „de trouwe huzaar”, „de kleine piccolo”, „de kleine conditorei”, enz.

't Schijnt, dat men in Nederland speciaal is aangewezen op: „het dal, het groene dal, waar kleine bloempjes bloeien”.

Keeren wij na deze kleine uitweiding weer naar de zingende „boot”, of beter gezegd, naar de „varende zangers” terug.

Na een kalm en heerlijk frisch tochtje arriveerden we aan den „Hoek”. Daar moest eerst een warme weg worden afgelegd, maar dan waren we aan het koele, gezellige strand, met zijn zachte zandhellingen, waarin de schelpen wemelen, naar de altijd bewegende, grootsche zee.....

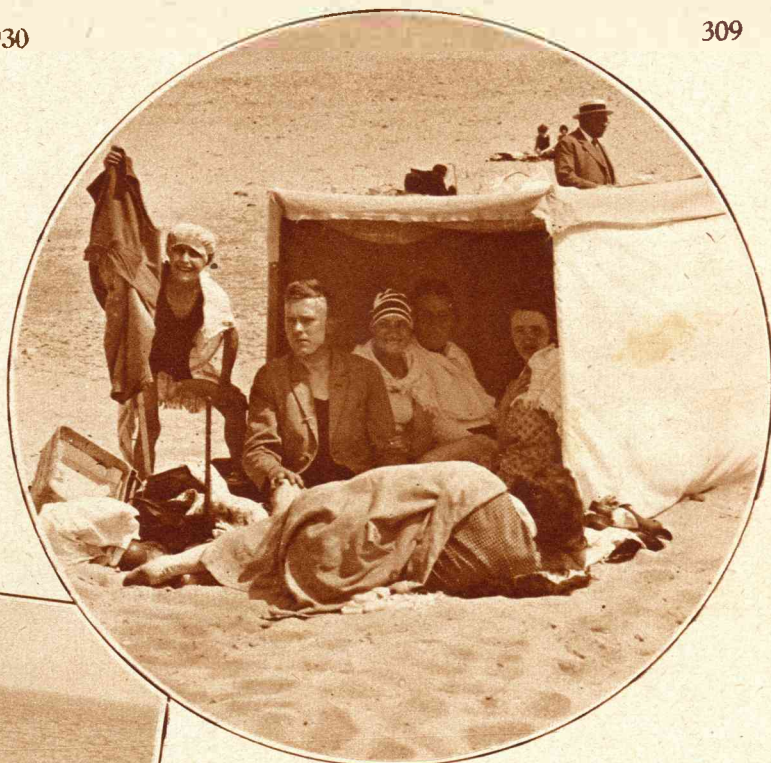
„De zee, de zee klotst voort in eindeloze deining,
De zee, waarin mijn ziel zich zelf weerspiegeld ziet.”

badende, uitrustende menschen en het vroolijke kinderspel.

In zee zelf, langs den kant, daar spartelen en dartelen groot en klein, in een genoeglijke uitgelatenheid. Hoera! Wat is zoo'n zeebad fijn! Daar kan niets bij halen! Ziet toch die pret, dat heerlijke stoeien, dat vrij en blij en kinderlijk zijn!

Aan de overzijde, langs de heele lengte van het bevolkte strand, rijen zich de kleurige café's, tenten en kramen tot een volledige kermis aaneen.

De rood-wit-blauwe vlaggen

Hoe knus en heerlijk zijn ze daar,
In 't „strandkasteel”, toch bij elkaar.

gebruiken en zóó is het in den „Hoek” steeds volop feest gedurende het zonne- en zomerseizoen, een feest, waar wij onze lezers van willen laten genieten, ook al zitten zij rustig in hunne woningen. Ziehier dan de badkieken, vol sprankelend leven, vol jolijt, die oog en hart mogen boeien en verblijden.

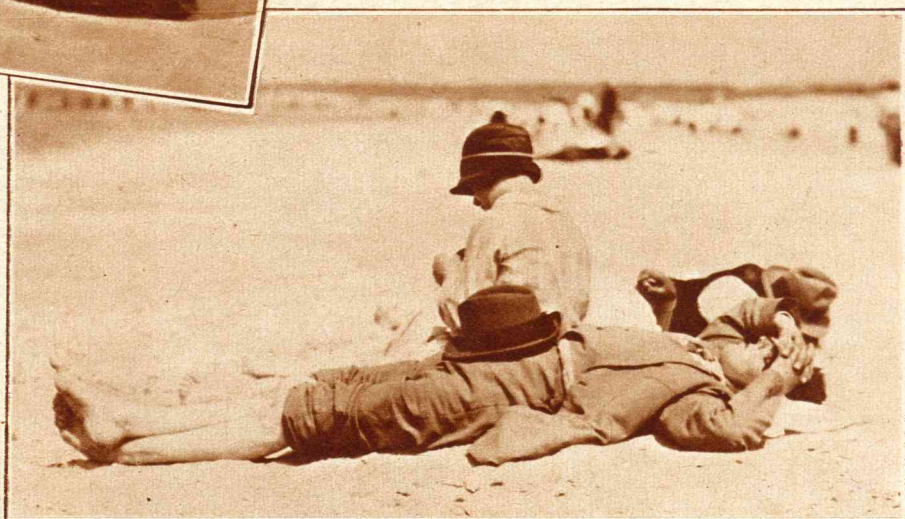
Per trein keerden we van de „Hoek” weer huiswaarts en dit geeft ook een bijzonder genoeg. Want zijn de Hollandsche weiden en het Hollandsche landschap niet schoon en schilderachtig en ze zijn toch niet voor niets bekend en beroemd, tot ver over onze grenzen?

Dit zijn drie „wijsgeeren” aan 't strand.
Zij „peinzen” aan den waterkant.

Zoo zong de dichter van haar, in schoone woorden. Er is altijd de rollende golfbeweging van het woelige water, er is steeds de ruisching van de groote zee, als een geheimzinnige muziek.

Meer landwaarts is de gezelligheid van het vrije en gezonde strandleven. Daar zijn de strandstoelen, met hun typische vormen, in groote hoeveelheid bijeen; verderop heeft men in schilderachtige wanorde de eigen gemaakte ronde en vierkante tentjes, waarin en waaromheen de zon-

klapperen op een frisschen wind, de menschen gaan in eindeloze rijen langs de kramen en tenten; kijken en koopen, gaan in de uitspanningslokalen een verfrischenden drank

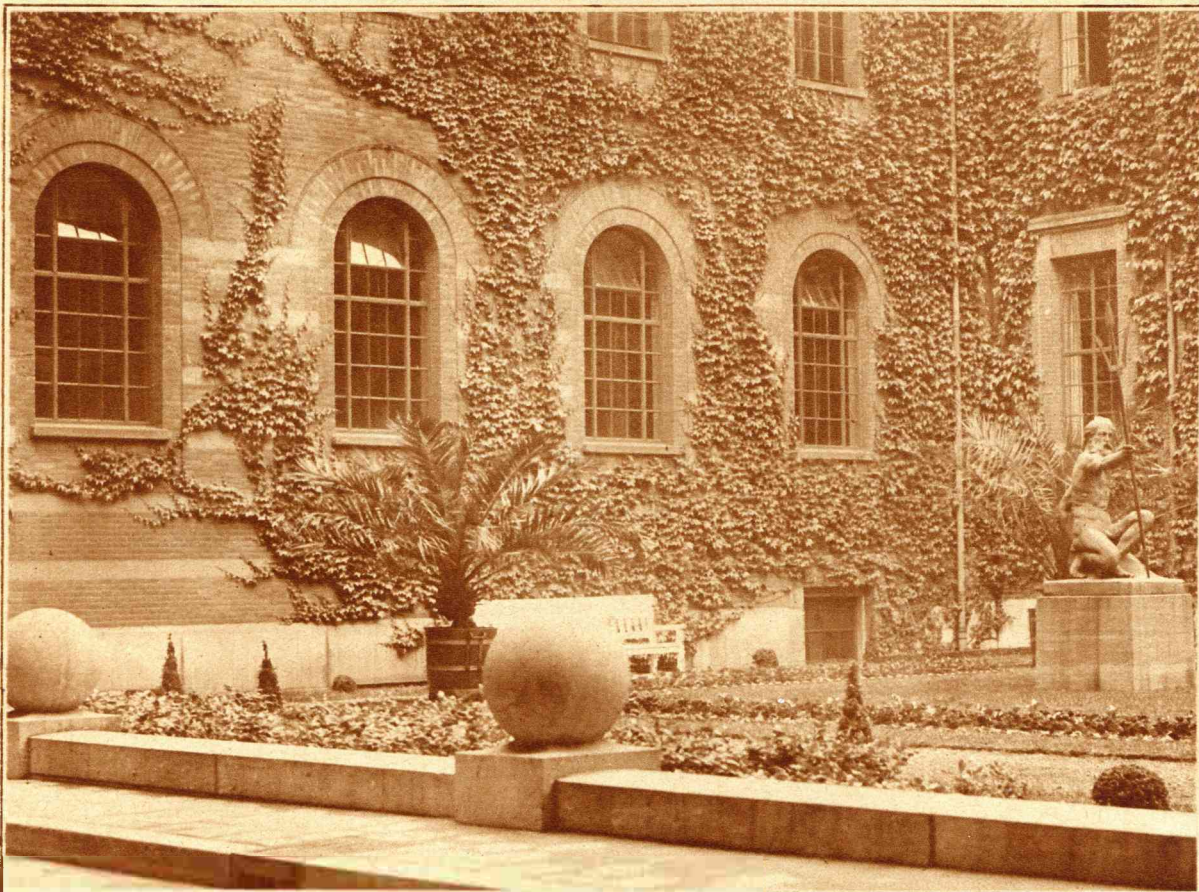
Terwijl de vrouw een kous afbreit
Geniet hij fijn, in ledigheid.

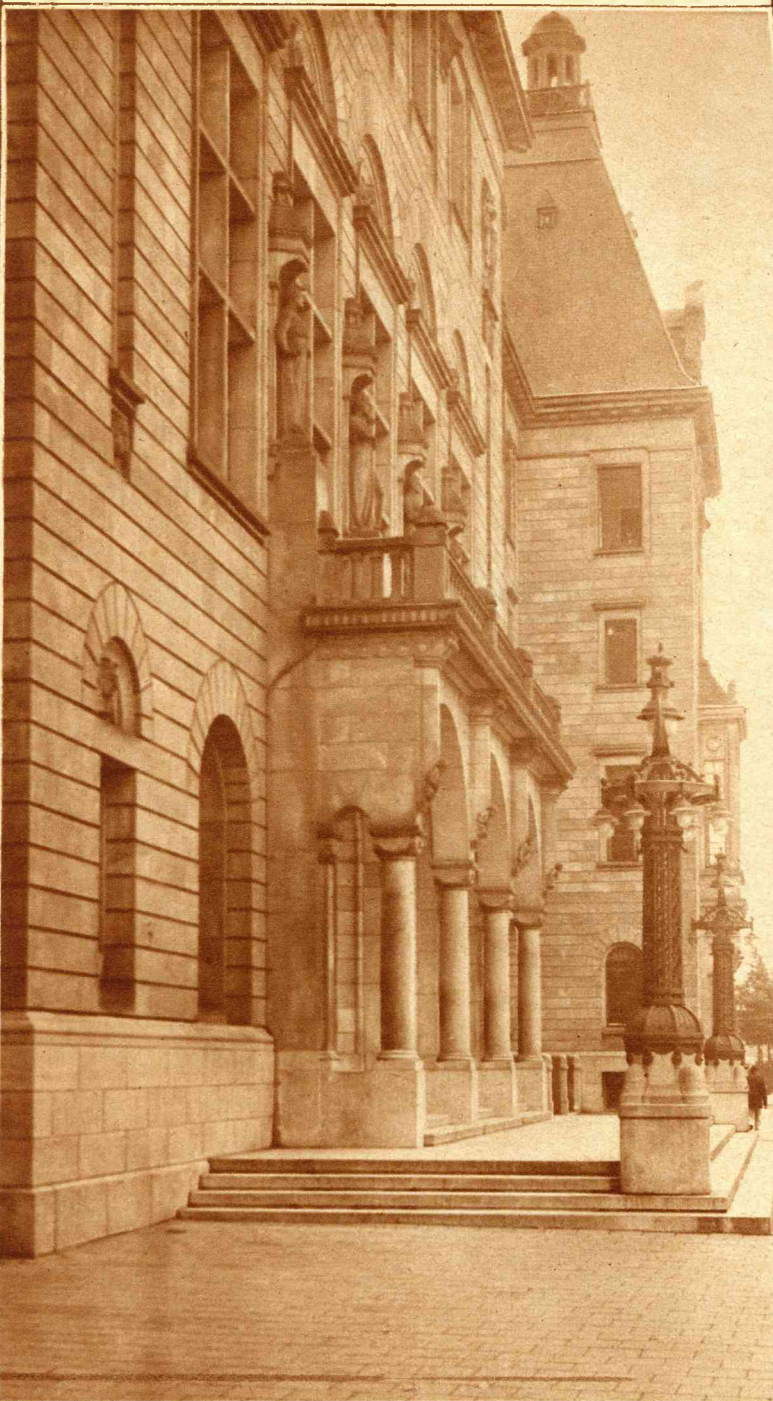
Toe, kleine zus, nu even stil:
Ik een portretje maken wil.

Een strand-stilleven op en top:
Zij spartelen in 't wijde sop.

In den schoonen Stadhuishof . . .

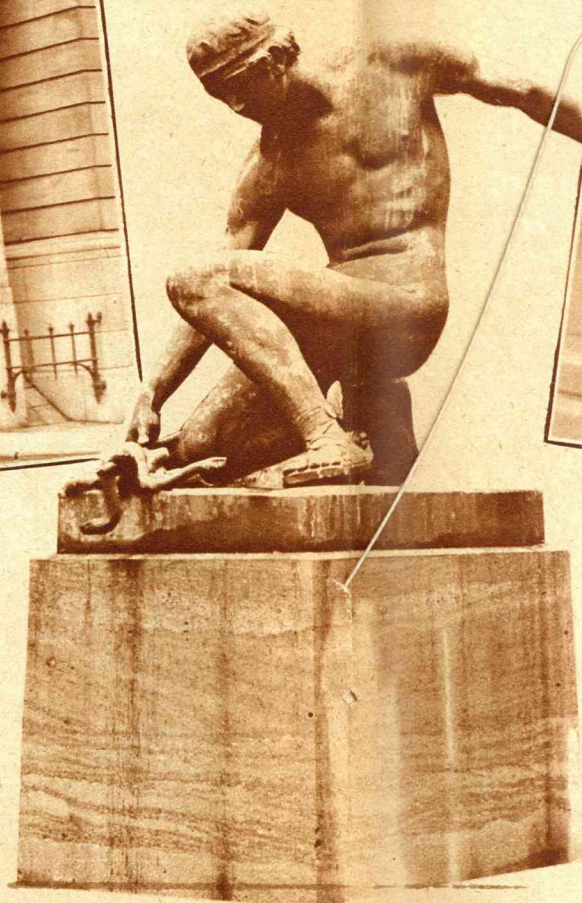
Zeldzaam frontaan-
zicht van 't onvolpre-
zen bouwwerk van
Prof. Evers: het Rot-
terdamsche stadhuis.

Hoer heerlijk en schoon is dit stijl-
volle poortje, met zijn eenvoudige sier.

Een geestig bouw-fragmentje, zooals er
meerdere zijn en dat door zichzelf spreekt.

Een der groote
tuinbeelden, leven-

ONS FRAAIE STA

Ons stadhuis is een prachtig en fijn bouw-
werk, dat uiterlijk duidelijk spreekt van
de innerlijke bestemming en beteekenis.
In 't stadhuis worden de gemeenteaangelegenheden
behandeld, in velerlei afdeelingen; er is óók een
raads- en een trouwzaal.

Als ons fiere stadhuis er feestelijk en Zondagsch
uitziet, dan doet ons dit denken aan de feestelijke
trouwplechtigheden, welke er in zoo'n groote stad
dikwijls plaats vinden.

Als het statig en rustig is, kan zulks het blijk
zijn van de ernstige werkzaamheid, welke zich bin-
nen de edele muren voortdurend voltrekt.

Als het goud der schilden hoog schittert in de
zon, dan spreekt dat ons van een zeer roemrijk
verleden, dat een zonnige toekomst waarborgt.

Feestelijk en edel, waardig en geluk-gevend is
dit bouwwerk, dat iets aan zich heeft van Veneti-
aansche heerlijkheid, is dit zonnige, blanke ge-
bouw van teedere
vormen en edele
bouwstof, van den
architect Henri
Evers, zoodat wij
't bepaald onbe-

grijpelijk vinden, h
gaan in de drukke

Ziet men die l
niet? Gaat men w
gen te aanschouw
zijn?

Vergunt ons dan
van het stadhuis op
gen, dat wij, die
(want hoe méér me
en beminder dat
schoonheid aan u
beeld.

Vergunt ons, dat
van, zoo dikwijls gij
liefde oogen gade,
overwaard. . . en
piëteit op te zien na
barnevelt, van d

RAAIE STADHUIS

ntig en fijn bouw-
delijk spreekt van
ng en beteekenis.
teangelegenheden
n; er is óók een

telijk en Zondagsch
n aan de feestelijke
n zoo'n groote stad

an zulks het blijk
eid, welke zich bin-
nd voltrekt.

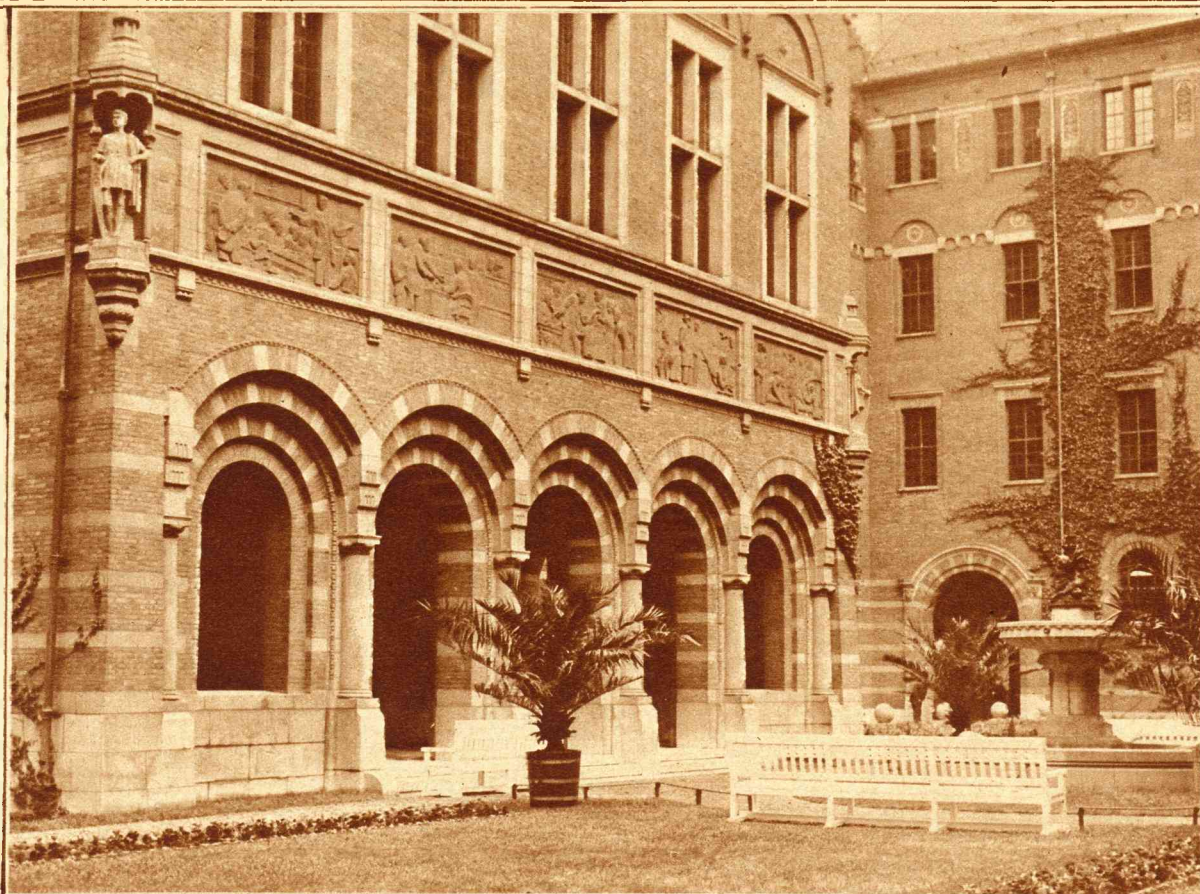
og schittert in de
een zeer roemrijk
komst waarborgt.
en geluk-gevend is
h heeft van Veneti-
nnige, blanke ge-

grijpelijk vinden, hoe velen er achteloos voorbij-
gaan in de drukke passage van den Coolsingel.

Ziet men die heerlijke bouwschoonheid dan
niet? Gaat men wel verre reizen maken om din-
gen te aanschouwen, die heel wat minder mooi
zijn?

Vergunt ons dan, dat wij van de schoonheid
van het stadhuis op enthousiaste wijze hier getui-
gen, dat wij, die haar telkens weer ontdekken
(want hoe méér men er acht op slaat, hoe mooier
en beminder dat gemeente-paleis wordt), deze
schoonheid aan u voorhouden in woord en in
beeld.

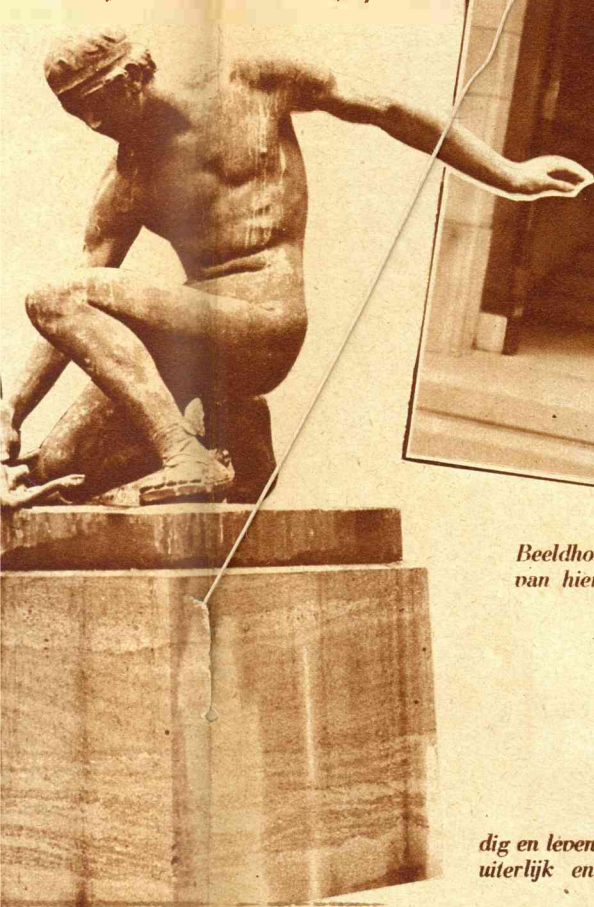
Vergunt ons, dat wij u toeroepen: „Geniet er óók
van, zoo dikwijls gij er passeert, slaat het met ver-
liefde oogen gade, bewondert het, want dit is het
overwaard... en vergeet dan ook niet, even met
piëteit op te zien naar 't beeld van Johan van Olden-
barnevelt, van den grooten grijsaard, wiens
tragisch lot een
Vondel zoo aan-
grijpend heeft ge-
schetst en waaraan
wij steeds met wee-
moed denken....

Boven de zachte ronding der fraaie poorten zijn de
schilderachtige reliëfs, in den stemmigen tuin.....

Een geestig bouw-fragmentje, zooals er
meerdere zijn en dat voor zichzelf spreekt.

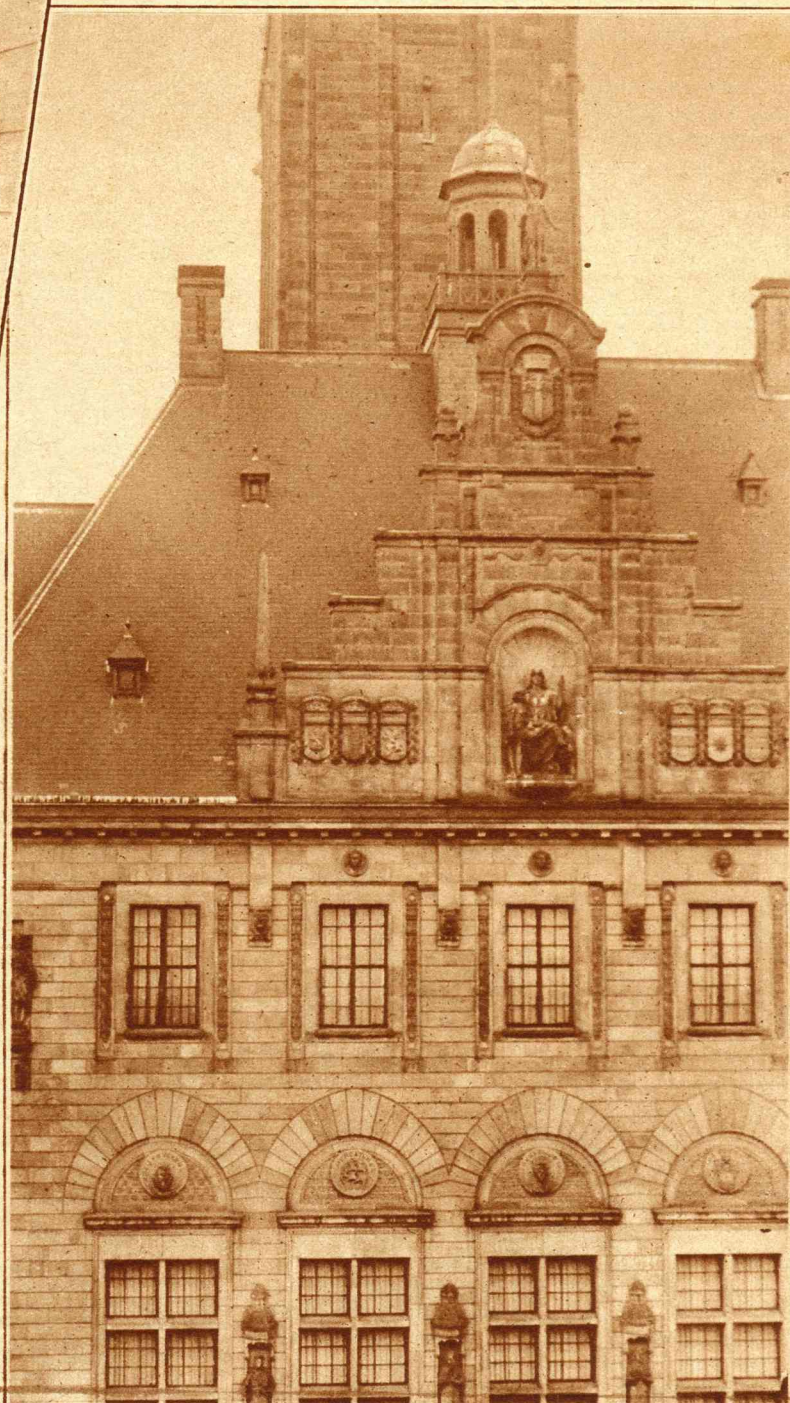

dig en levensvaar, in
uiterlijk en gebaar.

Beeldhouwwerk aan het fraaie Stadhuis, waar-
van hier een der bijzondere, stijlvolle ingangen.

De ranke trap-gevel, met
beeld en gouden schilden, die
zoo schoon en feestelijk kun-
nen schitteren in de zon.
Daarachter 't toren-fragment

DE BROEDERS

door

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

De naam van den schoolmeester was Baard, en hij had een broer, die Anders heette. Zij waren zeer op elkaar gesteld, werden samen soldaat, dienden in dezelfde compagnie en werden tegelijk korporaal. Toen ze weer thuis kwamen, zeiden de mensen, dat het twee prachtkerels waren.

Toen stierf hun vader. Hij liet heel wat dingen na, die moeilijk te verdeelen waren, en ze zeiden tegen elkaar, dat ze wel zouden zorgen, daar geen ruzie over te krijgen; ze zouden alles in veiling brengen, dan kon ieder koopen wat hij wou, en de opbrengst zouden ze samen deelen. En zoo gebeurde het.

De vader echter had een gouden horloge bezeten, dat iedereen in verren omtrek kende, want het was het eenige gouden horloge, dat de menschen in die streek ooit gezien hadden. Toen dit horloge ten verkoop kwam, waren er veel welgestelde mannen, die het graag hebben wilden, maar toen de twee broers aan 't bieden gingen, zwegen alle anderen.

Nu verwachtte Baard, dat Anders het hem zou laten, en Anders verwachtte hetzelfde van Baard. Ze boden om de beurt, telkens boven den ander uit, en bij het bieden keken ze elkaar telkens strak aan. Toen ze waren opgeklommen tot vijftig gulden, begon Baard te vinden, dat het niet aardig was van zijn broer en hij bood dóór tot hij bij de tachtig was; en omdat Anders toen nóg niet ophield, vond Baard, dat Anders vergat, hoe goed hij vaak voor hem geweest was, en dat hij bovendien de oudste was van hen tweeën; en hij bood tachtig. Anders gaf het nog niet op. Baard sprong toen ineens op honderd gulden, en hij keek niet meer naar zijn broer. Het werd zeer stil in de zaal; alleen hoorde men den afslager de getallen rustig herhalen. Toen dacht Anders: als Baard tot honderd gulden kon gaan, kon hij het óók, en als Baard hem het horloge misgunde, wou hij het juist hebben en hij bood meer. Dit leek Baard het grootste affront, dat hem ooit was aangedaan; hij bood met effen stem honderdzwintig. Er waren veel menschen in de zaal, en Anders zei bij zichzelf, dat hij zich niet door zijn broer zoo in 't publiek voor kwajongen liet zetten, en weer bood hij hooger. Baard begon te lachen.

„Tweehonderdvijftig gulden, en mijn broederliefde op den koop toe,” zei hij, waarop hij zich omkeerde en de zaal verliet.

Even later, toen hij het paard stond te zadelen, dat hij juist op de verkooping gekocht had, kwam een man naar buiten, en naar hem toe.

„Je hebt het horloge; Anders heeft niets meer gezegd.”

Op 't zelfde moment, dat hij het nieuws hoorde, kwam er een gevoel van spijt in hem op; hij dacht aan zijn broer, en niet aan het horloge. Het zadel was al in orde, maar hij bleef staan, met één hand op het paard, aarzelend of hij op zou stijgen. Er kwamen veel menschen naar buiten, waaronder ook Anders, en toen die zijn broer zag, met gezadeld paard, klaar om te vertrekken, vermoedde hij niet, waar Baard over peinsde.

„Dank je wel voor 't horloge, Baard!” riep hij hem toe. „Je hoeft niet bang te zijn, dat je broer je nog ooit op je hielen zal zitten!”

„Denk jij maar niet, dat ik nog ooit over je drempel kom!” antwoordde Baard, met 'n bleek gezicht, terwijl hij te paard sprong.

Van dien dag zette geen van beiden meer een voet in het huis, waar zij beiden met hun vader gewoond hadden.

Niet lang daarna trouwde Anders met de dochter van een keuterboertje, maar hij vroeg Baard niet op de bruiloft. En Baard ging ook niet naar de kerk. In 't eerste jaar van zijn trouwen verloor Anders zijn eenige koe. Die werd op een morgen dood aan een touw gevonden, aan den noordkant van het huis, waar ze graasde, en niemand kon uitmaken, waar ze aan gestorven was. Nog meer

ongelukken troffen hem, en 't ging hem hoe langer hoe slechter. Maar de zwaarste slag was, dat zijn hooizolder, met al wat er op lag, op een nacht midden in den winter totaal uitbrandde. Niemand begreep, hoe het in brand kon zijn geraakt.

„Dat heeft iemand gedaan, die me kwaad wou,” zei Anders, en hij huilde dien heelen nacht. Hij was nu arm, en zin om te werken had hij niet meer.

Den avond na den brand verscheen Baard voor het huis van zijn broer. Anders lag in bed, maar sprong op, toen Baard binnentrad.

„Wat moet je hier?” vroeg hij, maar zweeg snel weer, en bleef zijn broer strak aan staan kijken.

Baard wachtte even vóór hij antwoordde.

„Ik wou je helpen, Anders; je bent er slecht aan toe.”

„Niet slechter dan jij me hebt toegewenscht! Ga heen, anders vergeet ik mezelf misschien.”

„Je vergist je, Anders; het spijt me...”

„Ga heen, Baard, of God zij ons allebei genadig!”

Baard deed een stap achteruit.

„Als je 't horloge wilt hebben,” zei hij met trilende stem, „kun je 't krijgen.”

„Baard, ga heen!” schreeuwde zijn broer, en Baard, die het welletjes vond, ging.

Met Baard was het intusschen zóó gegaan. Toen hij hoorde van de tegenslagen van zijn broer, was hij veranderd van binnen, maar de trots hield hem terug. Hij voelde zich gedrongen om naar de kerk te gaan, en daar vormde hij heel wat goede voornemens, maar hij had de kracht niet om ze uit te voeren. Dikwijls kwam hij zoo ver, dat hij het huis zien kon, maar dan kwam er juist iemand naar buiten, of er waren vreemden, of Anders stond buiten hout te hakken, er kwam altijd iets in den weg.

Maar op een Zondag in den winter ging hij weer naar de kerk, en dien keer was Anders er ook. Baard zag hem. Hij was mager en bleek geworden, en hij droeg nog dezelfde kleeren, die hij al aan had, toen de broers nog bij elkaar waren, maar nu waren ze oud en versted. Den heelen dienst door bleef Anders strak naar den dominee kijken. Baard vond, dat hij er goed en vriendelijk uitzag, en hij herinnerde zich hun kindsheid, en hoe 'n goede jongen Anders altijd geweest was. Dien dag vierde Baard zelfs het Avondmaal, en plechtig beloofde hij God, dat hij 't bij zou leggen met zijn broer, hoe 't ook ging. Dit besluit sloeg door zijn ziel, toen hij den wijn dronk, en toen hij opstond, voelde hij aandrang, naar hem toe te gaan en naast hem te gaan zitten, maar er liepiemand in den weg, en Anders keek niet op. Na den dienst was er nog bezwaar; er waren te veel menschen om hen heen; Anders z'n vrouw was er bij, en die kende hij niet. Het was beter, besloot hij, Anders thuis op te zoeken en eens kalm met hem te praten.

EEN HUZAAR EN EEN KINDERMEISJE — Een combinatie die nogal eens voorkomt maar dan toch zelden op deze wijze. En of de moeder van de baby het nu wel zoo prettig zal vinden, dat er zoo een gevaarte boven het hoofd van de kleine hangt, betwijfelen we zeker

Toen de avond kwam, ging hij op weg. Hij liep regelrecht naar de deur. Daar bleef hij even staan, en terwijl hij daar stond te luisteren, hoorde hij zijn naam noemen. Het was de vrouw, die sprak.

„Hij heeft vanmorgen „Avondmaal gevierd,” zei ze, „ik weet zeker, dat hij aan jou dacht.”

„Nee, hij heeft niét aan mij gedacht,” gaf Anders ten antwoord. „Ik ken hem, hij denkt alleen maar aan zichzelf.”

Een poos lang werd er niets meer gezegd, en Baard zweette, terwijl hij daar stond, hoewel het een koude avond was. Binnen was de vrouw met 'n ketel bezig; in den haard knapperde en snorde het vuur; een kind schreeuwde soms even, en Anders wiegde het. Eindelijk sprak de vrouw weer.

„Ik geloof, dat jullie allebei aan mekaar denken, al wil je 't niet weten.”

„Laten we liever over wat anders praten,” antwoordde Anders.

Kort daarna stond hij op om uit te gaan. Baard moest zich verstoppen in de houtschuur; maar toen kwam Anders ook naar de schuur om wat hout te halen. Van zijn plaats in den hoek kon Baard hem duidelijk zien. Hij had zijn versleten Zondagsche pak uitgedaan en zijn uniform aange trokken, die precies was als die van Baard zelf. Ze hadden elkaar beloofd, die nooit te dragen, maar als erstuk aan hun kinderen na te laten. Die van Anders was nu opgelapt en versleten, zoodat zijn forsche, goedgebouwde gestalte in lompen gewikkeld scheen te zijn, — en op 't zelfde oogenblik hoorde Baard het gouden horloge in zijn eigen zak tikken. Anders liep naar den houtstapel, maar in plaats van zich aanstonds neer te buigen om zijn last op te nemen, leunde hij achterover tegen het hout aan en keek op naar den hemel, die helder schitterde van de sterren. Toen zuchtte hij diep en mompelde bij zichzelf: „Ja, nou.... o Heere, o Heere!”

EEN DUEL MET DEN DOOD. Bij een Engelsch ruitersfeest kon men dezer dagen ook dit vermakelijk spiegelgevecht aanschouwen. De schimmel schijnt niet veel lust te hebben zich met den pony van den dood te meten.

Nog erger was het echter met Baard, al dronk die niet; hij was zoo veranderd, dat de menschen hem niet herkenden.

Toen, op een avond laat, kwam er een arme vrouw in het kamertje, dat Baard gehuurd had, en vroeg, of hij met haar mee wilde gaan. Hij herkende haar: het was zijn broers vrouw. Baard begreep onmiddellijk, met welke boodschap ze kwam, werd doodsbleek, kleepte zich aan en volgde haar zonder een woord te spreken. Een flauw licht scheen bij Anders door het raam, soms flikkerend, soms bijna doovend, en op dat licht gingen ze af, want er was geen pad door de sneeuw. Toen Baard weer op den drempel stond kwam hem een vreemde lucht tegemoet, die hem bijna ziek maakte. Ze gingen binnen. Een klein kind zat bij den haard houtskool te kauwen, met een heel zwart gezicht, maar het keek op en lachte en liet zijn witte tanden zien. Het was het kind van zijn broer.

Op het bed lag Anders, met allerlei kleeën over zich heen, bleek, afgemagerd, met een hoog glad voorhoofd, en met holle oogen staarde hij naar zijn broer. Baard's knieën beefden. Hij ging op het voeteneind van het bed zitten en begon onbedaarlijk te huilen. De zieke man keek strak naar hem en zei niets. Eindelijk vroeg hij zijn vrouw, naar buiten te gaan, maar Baard gaf haar een teeken, dat ze zou blijven.

En toen gingen de twee broers met elkaar spreken. Zij legden alles uit, van den dag af, dat zij op het horloge hadden staan bieden, de jaren door tot op dezen dag, waarop ze eindelijk weer samen waren. Aan 't einde haalde Baard het klompje goud te voorschijn, dat hij altijd bij zich droeg, en in den loop van het gesprek kwam aan het licht, dat zij geen van beiden ook maar één dag in al die jaren echt gelukkig waren geweest.

Anders zei niet veel, want hij had nog maar weinig kracht, maar Baard bleef naast zijn bed zoolang hij ziek was.

„Nu ben ik weer heel goed,” zei Anders op een morgen, toen hij wakker werd. „En nu, broer, blijven we altijd bij elkaar, net als in de goede dagen van vroeger, en we verlaten elkaar nooit meer.”

Maar dien dag stierf hij.

Baard nam de weduwe en het kind met zich mee naar huis, en wat er tusschen de broers was omgegaan, werd buiten bekend, en Baard werd de meest geziene man onder hen. Omdat hij zich nuttig wou maken, werd de oude korporaal schoolmeester, en wat hij den kinderen altijd inpraatte, was liefde.

Zoolang hij leefde kon Baard die woorden niet meer vergeten. Hij wou toen te voorschijn komen, maar zijn broer kuchte, en het leek zoo moeielijk. Meer was er niet noodig, om hem tegen te houden. Anders nam zijn lading takkebossen op, en toen hij naar buiten ging, streek hij zoo dicht langs den Baard heen, dat de twijgen hem in 't gezicht sloegen.

Volle tien minuten bleef hij daar roerloos staan, en wie weet, hoe lang hij er nog was blijven staan, als hij, na die emotie, niet door een kou was aangegrepen, zoodat hij door en door huiverde. Toen ging hij naar buiten. Ronduit gaf hij zichzelf toe, dat hij nu den moed niet meer had, om binnen te gaan. Hij bedacht dus een ander plan. Uit een aschbak, die in den hoek stond, waar hij juist uit kwam, zocht hij een paar stukken houtskool, vond een dennesplinter, ging den hooizolder op, deed de deur dicht en maakte vuur. Toen de toorts brandde zocht hij den spijker, waar Anders zijn lantaarn aan hing, als hij 's morgens vroeg buiten kwam om te dorschen. Toen nam Baard zijn gouden horloge en hing het aan den spijker, deed toen het licht uit en ging heen. Hij voelde zich inwendig zoo opgelucht, dat hij als een kind over de sneeuw huppelde.

Den volgenden dag hoorde hij, dat de hooizolder was uitgebrand. Waarschijnlijk waren er vonken van de toorts afgevlogen, terwijl hij het horloge ophing.

Dit greep Baard zoo aan, dat hij zich den heelen dag opsloot alsof hij ziek was, zijn gezangenboek nam en zong, tot de menschen in huis dachten, dat er iets haperde. Maar 's avonds ging hij uit. Het was lichte maan. Hij ging naar de boerderij van zijn broer, morrelde rond in de verkoolde overblijfselen van den brand, en vond inderdaad een klompje versmolten goud, — al wat er van het horloge overschoot.

Dat hield hij in zijn hand, toen hij naar zijn broer ging, verlangend om alles op te helderen, en vrede te vragen. Maar hoe hij dien avond voer, is al verfeld.

Een klein meisje had hem in de asch zien delven; een paar jongelui, op weg naar een danslokaal, hadden hem op dien bewusten Zondagavond naar het huis van zijn broer zien gaan; en de menschen, bij wie hij woonde, vertelden, hoe vreemd hij zich den Maandag daarop gedragen had. En aangezien iedereen wist, dat hij en zijn broer geslagen vijanden waren, werden deze opmerkingen aan de overheid meegedeeld en een onderzoek werd ingesteld.

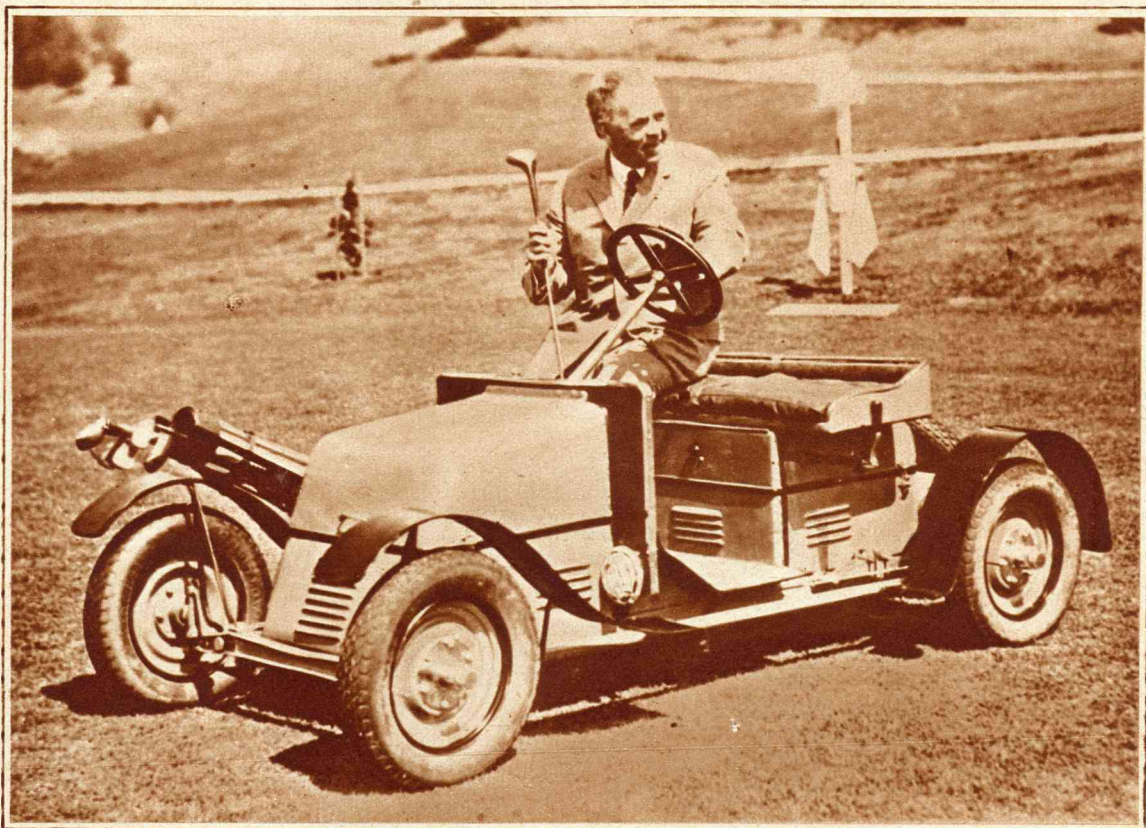
LIEVER LUI DAN MOE. Een rijk Amerikaan die verslaafd is aan de golfsport, maar van zijn geneesheer het consigne heeft gekregen zich vooral niet te vermoeien door te veel te loopen. Nu heeft hij zich een miniatuur-auto laten aanmeten, waarmee hij alle afstanden, zelfs de kleinste, aflegt om zijn bal te volgen.

Niemand kon iets tegen hem bewijzen, maar de verdenking bleef aan hem kleven. Nu kon hij minder dan ooit zijn broer nader komen.

Anders had aan Baard gedacht, toen de hooizolder brandde, maar hij had niets gezegd. Toen hij hem den volgenden avond zag binnenkomen, bleek en vreemd, had hij aanstonds gedacht: die vergaat van berouw, maar voor zoo'n ontzettend vergriep tegen een broer is er geen vergiffenis. Later hoorde hij, dat de menschen Baard op zijn huis af hadden zien gaan op den avond van den brand, en al bracht het onderzoek niets uit, hij voelde er zich toch van overtuigd, dat zijn broer de schuldigen was.

Bij het verhoor zagen ze elkaar, Baard in zijn goede kleeën, Anders in zijn oude voddën. Baard keek naar zijn broer, toen hij binnenkwam, en diep in zijn binnenste was Anders zich bewust van het droevige pleiten in zijn oogen. Hij hoopt maar, dat ik niets zeg, dacht Anders; en toen hem gevraagd werd, of hij zijn broer verdacht van de misdaad antwoordde hij luid en beslist: „Neen!”

Anders sloeg na dien dag zwaar aan 't drinken, en het duurde niet lang of hij was er leelijk aan toe.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij voelde, dat hij een sterken invloed onderging, zonder dien te begrijpen. De terugkeer van zijn gevoel van eigenwaarde bracht hem uit zijn evenwicht; hij bemerkte, hoe hij uitstekend paste in een milieu, waarin hij eigenlijk niet thuis behoorde. Lois scheen geschapen om in dat milieu aan zijn zijde te gaan....

Hij was niet bewust oneerlijk tegenover Kathleen; hij verdiepte zich niet in overwegingen, of ze wel goed genoeg voor hem was. Maar hij merkte, dat hij zichzelf afvroeg, of hij misschien ook iets voelde voor Lois. Op de een of andere manier scheen de vriendschap, die hij dien avond tusschen Lois en Kathleen had zien ontstaan, Lois dichter bij hem te brengen.

Deze nieuwe houding werd op twee wijzen merkbaar. Vooreerst bleef hij meer thuis in den huize Borden, hoewel hij nooit met Peter Borden in hetzelfde vertrek wilde zijn. De haat jegens den kleinen tengeren man was te diep in hem geworteld, dan dat die door een enkel ten-toon-spreiden van vriendelijke gastvrijheid zou kunnen worden verdreven. Zijn hartstochtelijk verlangen naar wraak bleef. Maar nu en dan, wanneer Borden er niet bij was, vond Bob er genoeg in, bij Lois te zitten, met haar te praten, of soms meer dan een half uur lang zwijgend over het hekje der veranda te leunen, starend naar de slaperige loomheid van een stadsstraat op een nazomermiddag en droomen uitspinnend, waarvan hij gemeend had, dat zij nimmer werkelijkheid zouden kunnen worden.

En om dezelfde reden zag hij Kathleen nu minder. Zij begreep — en was te verstandig om te protesteeren. Zij stelde geen vragen. Maar er waren ochtenden, dat Carmody opmerkte, hoe ze op kantoor kwam met kleine zorgrimpeltjes op haar voorhoofd en diepe donkere kringen onder haar oogen. Dit maakte Carmody bezorgd — en deed hem tevens genoeg. Hij vischte voorzichtig uit en vernam iets omtrent den staat van zaken. Hij likte aan zijn lippen en knikte langzaam in zichzelf. De dingen liepen aardig, en er scheen niets meer noodig dan ze hier en daar een zetje te geven, iets waarin hij berucht-handig was. Zijn eenige vrees was, dat Bob Terry onmiddellijk murw zou worden. Hij liet Todd Shannon ontbieden.

De groote man schuifelde het kantoor binnen en staarde Carmody aan met een blik, waarin de vereering van een trouwen hond lag. Carmody loodste hem naar een stoel.

„Wel, Todd,” vroeg hij, „hoe moet dat nu?”
„Ja mijnheer. Waarmee?”

„Met dien jongen man, Terry?”

Todd sloeg langzaam zijn oogen op. Hij hield van Bob Terry, maar hij beschouwde Carmody bijna als een godheid.

„Wat is er met den jongen?”

„Het gaat mij eigenlijk niet aan, Todd, maar ik ben bang, dat hij zich leelijk in de nesten gaat werken.”

Er kwam een bezorgde trek op Shannon's grof gezicht.

„Hoe zoo, mijnheer

Carmody? Ik heb niets geen onraad bespeurd.”

Carmody speelde verstrooid met een pakje brieven. „Is Terry niet verloofd met je nichtje?”

Schijnbaar stelde Carmody niet 't minste belang in het antwoord. Zijn vraag was scherp en kort afgebeten, maar klonk zakelijk en terloops gesteld. De traag-denkende Todd had er geen flauw idee van, dat hij werd uitgehoord.

„Wel ja, mijnheer, dat is hij. Natuurlijk denken ze nog niet dadelijk aan trouwen, maar —”

„Ik begrijp 't.” Carmody ging voort, zichzelf te martelen. „Maar Kathleen houdt verbazend veel van hem, is 't niet?”

„O, nou!” Todd grinnikte verlegen. „U kunt wel nagaan, hoe een meisje als zij moet voelen, als ze eenmaal danig om iemand geeft.”

„En dat doet ze ditmaal?”

„Gossie — ja! Waarom zou ze ook niet. De zaak is, mijnheer Carmody, dat 't me verduiveld veel plezier doet. Ziet u, Bob Terry — ik en hij waren zulke goeie kameraden daarginds, en toen hij weg zou gaan —”

„Ik begrijp 't.” Er was een zweem van ongeduld in Carmody's stem. „Ik ken den binnenkant van Kathleen's karakter natuurlijk niet, maar alles, wat je over haar zegt, lijkt me waarschijnlijk. En ik zou niet willen, dat haar verdriet werd aangedaan.”

„Verdriet? Haar? Door wie?”

„Bob Terry!”

Todd schudde ongeloovig het hoofd. „Dat is niet mogelijk, mijnheer Carmody. Die twee kinderen —”

Carmody's stem kraste. „Dat doet er niet toe, Todd — tenzij ik 't heelemaal bij 't verkeerde end heb, gaat Terry zich zeer ernstig interesseeren voor juffrouw Lois Borden!”

„Goeie hemel!” Shannon leunde levendig naar voren. „Dat méént u toch niet? Wel, het zou Kathleen's dood zijn, en —”

„Dat is alles, Todd. Denk er eens over na.”

„Maar, mijnheer Carmody —”

„Ik zal het er een anderen keer No. 19 nog wel eens met je over hebben. Ik heb 't nu te druk.”

Hij keerde terug tot zijn werk, en had schijnbaar Shannon's aanwezigheid vergeten. De groote kerel keek hem weifelend aan, maar hij kon het gebaar van „afgedaan!” onmogelijk misverstaan. Hij stond op, stond een oogenblik voor zich uit te staren, en slofte toen het vertrek uit.

Hij ging niet door Kathleen's kantoortje, toen hij over de etage liep. Lispelende Willie Weaver zag hem en knikte, maar hij beantwoordde den groet van den kaalhoofdigen reus zelfs niet. Hij liep rechtdoor naar de lift, liet zich naar de parterre zakken, en bewoog zich toen traag en zwaar naar het kleine plantsoentje, dat als een oase midden in het drukste stadsgedeelte lag. Daar, op een harde, ongemakkelijke bank, stak Todd Shannon zijn pijp aan en zette zich tot de ongewone en vreeselijk lastige bezigheid van nadenken.

Het kwam niet in zijn eenvoudige, goedgelooovige ziel op, dat John Carmody met dit gesprek eenige bijbedoeling kon gehad hebben. En nooit zou hij vermoed hebben dat Carmody waanzinnig jaloersch was op Kathleen's liefde voor Bob Terry.

Shannon dacht niet aan Carmody op die manier; hij zag den kleinen advocaat met het scherpe haviksgezicht alleen als een brein, als een machtige stuwkracht, in wiens leven geen tijd of gedachte voor vrouwen over was. Daarbij was hij Kathleen's werkgever, en als zoodanig verre haar meerdere — en Todd geloofde niet in huwelijken, waar een opmerkelijk standverschil bestond. Hij zou verontwaardigd geweest zijn en Kathleen ernstig onderhanden genomen hebben, wanneer hij haar van dergelijke aspiraties had moeten verdenken. Carmody wist dit bij intuïtie en dit was de voornaamste reden, waarom Todd indertijd van het tooneel had moeten verdwijnen.... Het was niet zeker, of hij niet andermaal verdwijnen zou.... Maar eerst moest hij zijn taak vervuld hebben.

Carmody had met schitterend veldheerstalent zijn berekeningen gemaakt. Hij had met een meesterlijk gebaar zijn probleem afgeschoven op den ex-gevangene, die zoowel Kathleen als Terry verafgoodde. Hij hield rekening met het feit, dat Todd ongetwijfeld een flater zou begaan, en daarbij onbewust Carmody dichter bij zijn doel zou brengen.

Vooreerst stond het vast, dat Todd, op zijn tactlooze manier, zoowel met Kathleen als met Bob zou praten. Dat, op zichzelf, zou al wat helpen. Carmody was er niet zeker van, dat ze beiden de situatie helder inzagen. Ingeval dat zoo was, wilde hij, dat Kathleen jaloersch zou worden en dat Terry's aandacht zou worden gevestigd op de mogelijkheid van een huwelijk met Lois Borden. Hij vermoedde, dat zulk een perspectief den jongen man, wiens wereld tot twee malen toe zoo geheel ondersteboven was gekeerd, zou doen duizelen. Hij wilde Terry van streek gebracht zien, verdoemd en verbijsterd,

In de dorpsstraat (Maasdam).

terwijl hij al dien tijd zelf rustig op den achtergrond kon blijven en het tegenspel gadeslaan. Wanneer Terry maar eenmaal voorgoed uit Kathleen's leven verdwenen was, verwachtte hij zeker, dat ze om zich heen zou zien, naar iemand die haar kon begrijpen en troosten. Misschien kon deze bittere en onvermijdelijke reactie haar in zijn verlangende armen drijven. Misschien — John Carmody was tot dusver heel tevreden over den gang van zaken. Hij had knap gewerkt, en deze nieuwe verwickeling scheen alleen maar te wachten op een beslissend woord van hem om zich te ontknopen. Niets telde bij hem — leven noch geluk noch rechtvaardigheid — wanneer hij zijn doel maar bereikte....

En Todd Shannon deed op 't oogenblik precies, wat Carmody had geweten, dat hij doen zou. Hij worstelde met een probleem, dat te zwaar voor hem was. Het was geweldig, veelomvattend — en toch subtiel. Todd behoorde niet tot de mannen, die een zaak tot haar elementen kunnen terugbrengen. Hij kon niet in stilte denken. Hij voelde behoefte, erover te praten, zich te uiten.

Maar één ding stond hem klaar voor oogen; Carmody had de waarheid gesproken en er dreigde onheil. Todd had zich heel gelukkig gevoeld sinds zijn terugkeer uit de gevangenis. Hij voelde zich als een vader, die bij zijn kinderen is teruggekomen. Hij had zijn diepste gewaarwording van geluk gesmaakt, toen zij hem verteld hadden van hun verloving. En omdat hij Todd Shannon was, had hij hun huwelijk beschouwd als een onwrikbare zekerheid — tot op dit oogenblik.

Hij vreesde de uitwerking, die het op Kathleen zou hebben, wanneer Bob Terry werkelijk zijn genegenheid overbracht op Lois Borden. Hij wist zelf niet, wat hij precies van plan was, maar hij was onbewust beland bij het eenige element in de situatie, dat misschien oorzaak kon worden, dat een huwelijk tusschen Lois en Bob Terry onmogelijk was.

„Het wil me zoo voorkomen,” zei Todd bij zich zelf, „dat, als Bob nog ooit Peter Borden te grazen nam zooals hij gezworen heeft, dat hij doen zou, juffrouw Borden wel meteen genoeg van hem zou hebben. En als hij niet met haar trouwt — wel, dan trouwt hij natuurlijk met Kathleen.” Hij knikte langzaam en met voldoening. „Drommels! Het schijnt wel, dat 't maar 't beste voor Bob zou zijn, zich te herinneren dat hij Peter Borden haat!”

ZES EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

De gelegenheid waarnaar Todd uitzag, deed zich maar niet zoo dadelijk voor. Gedurende de kantooruren scheen Bob geheel in beslag genomen. 's-Avonds ging hij of uit met Kathleen, of hij vertoonde zich in 't geheel niet bij de Shannon's.

Er viel niet te twifelen aan het feit, dat er in den jongen man een verandering plaats greep. Zijn schouders waren vierkanter, zijn gang veerkrachtiger en minder rhythmisch; nu en dan keek hij toevallige voorbijgangers in de oogen met iets als strijdlust. De vrijheid had evengoed haar uitwerking op hem als de gevangenschap had gehad.

Todd was geen scherp opmerker, maar hij observeerde secuur. Hij zag één detail tegelijk en paste geleidelijk de stukjes ineen tot een complex van zorgen en narigheden.

Allereerst bemerkte hij, dat Kathleen ongelukkig was. Wanneer ze met Bob samen was, was ze de oude Kathleen van vroeger. „Zelfs meer dan dat,” peinsde Todd, wanneer hij haar bijna hysterische vrolijkheid gadesloeg. Maar op de avonden, dat Bob niet kwam opdagen, zat Kathleen met haar handen in haar schoot. Gewoonlijk veinsde ze, te lezen, maar Todd merkte op, dat ze geen bladen omsloeg. Er was een onrustige uitdrukking in haar diepe zwarte oogen. Eens begon hij er zonder omwegen over.

„Waar zit je over te tobben, Kathleen?”
„Nergens over, oom Todd.”
„Och! kom nou —”
„Heusch. Ik meen het.”
„Over Bob?” vroeg hij botweg.
Zij keek hem strak aan. „Waarom vraagt u dat?”
„O! Nergens om!”
„Toch! U had een reden.” Ze was een en al nerveuze spanning. „Wat hebt u opgemerkt?”
„Aan den jongen? Wel, hij kwikt heel wat op. En tegelijk — wordt hij murw.”
„In welk opzicht?”
„Goden! Kathleen — ik weet zelf niet. Ik heb nooit zoo erg veel van de menschen gesnapt. 't Zit

Mooi Maasland.

'm niet in 't „opzicht”, meid, 't zit 'm in de manier, waarop hij 't uit. Neem nu eens Peter Borden: Bob dacht vroeger aan niks anders dan aan een manier om met hem af te rekenen. Nu is hij er lang niet meer zoo erg op gebrand.”

„Ik heb 't hem uit 't hoofd gepraat.” Haar stem was plotseling kleurloos.

„Geen macht ter wereld had 't hem uit 't hoofd kunnen praten, zooals hij er over dacht op den dag, toen ze hem vrij lieten.”

„De dingen zijn nu veranderd.” Ze bleef hem aankijken. „Hebt u aan niets anders gedacht?”

„Nou — ja. Zooiets wel.”

„Wat dan?”

„Tob jij daar nou maar niet over.”

„Vertel 't me.” Ze stampte bevelend met haar voet.

„Als je 't zelf al niet gemerkt hebt — misschien heb je dat toch ook, ja.”

„Wat?”

„Bob zal toch misschien niet te goeie maatjes worden met juffrouw Borden, wat denk je?”

„Hoe kwam u op die gedachte?”

„Nou, luister nou, Kathleen — ik heb toch niks bepaald gezegd. Ik zei alleen: „Zou hij misschien niet.” 't Zou natuurlijk verduiveld ongelukkig zijn, als 't zoo wás.”

„Waarom?”

„Ze is zijn soort niet. Vooral nu. Er is niets te veranderen aan het feit, dat Bob drie jaren in de

gevangenis is geweest, en ik weet er toevallig iets van, wat die drie jaar geweest zijn. Ik was — iedereen dag — met hem. Misschien dat hij, wanneer hij daar nooit geweest was, bij haar gepast had, maar er komt iets in een man, die in de gevangenis heeft gezeten, dat er nooit meer uitgaat.”

„Als ze van hem hield, zouden ze gelukkig kunnen zijn.”

„Nee, dat zouden ze niet. Dat is allemaal klets. Hij keek Kathleen strak aan. „Waarom maak je niet voort en trouwt met den jongen, Kathleen. Jij bent de vrouw voor hem — niet juffrouw Borden.”

„Ik ben niet de vrouw voor hem, als hij me niet noodig heeft. En ik zou nooit probeeren hem te overrompelen.”

„Och, drommels!” Todd was zichtbaar knorrig. „Vrouwen, die verliefd zijn, zijn me toch een kruis. Zelfs jij.”

Hij was op zijn manier nog snugger genoeg om het daarbij te laten, maar hij nam Kathleen's zorgen op zijn eigen schouders, met het gevolg, dat hij twee avonden later ging wandelen met Bob Terry.

Ze zwierven door het stadsplantsoen, de sjokkerige reuzengestalte van Todd Shannon en de tengerder figuur van Bob. Bob was nieuwsgierig. Hij vreesde, dat Todd in de rats zat; de oogen van den reus hadden een onrustigen glans, die hem niet aanstond, en hij was bang, dat Todd, opnieuw bezweken voor de verleiding, het een of ander had uitgevoerd en nu benauwd was voor de politie.

En toen Todd dus het onderwerp aansneed met bijna kinderlijke openhartigheid, voelde Bob zich grootelijks opgelucht.

„Je begint aardig bij te trekken, niet jongen?”

„Och, ja —”

„In je sas tegenwoordig?”

„Schikt wel. Maar je hebt me niet meegetroond om over mijzelf te praten, is 't wel?”

„Toch wel.”

„Goddank! Ik was al bang —”

„Voor mij! Kerel! Ik hoop, dat ik nooit meer een gevangenis zie, behalve van buiten. 't Is niet, dat ik zoo'n veel beter mensch geworden ben, of zooiets — maar gevangnissen worden gruwelijk saai op den duur.”

Bob lachte zachtjes. „Met mij is alles in orde, Todd. Hoe kom je erbij, dat dat niet zoo zou zijn?”

„Dat zeg ik toch ook niet. Ik zat alleen maar 'n beetje te piekeren.”

„Waarover dan?”

„Wel, omdat ik toch je kameraad ben — en je daarginds zoo goed gekend heb, zat ik er zoowat over te piekeren, wat er eigenlijk gaande was. Ik heb zoo'n gevoel, of we in geen honderdduizend jaar 'n verstandig woord met elkaar gepraat hebben. Ik wou nou alleen maar eens weten, hoe de zaken zoo stonden.”

„Nou, je hebt me hier. Vraag maar op.”

„We-e-l, om te beginnen — je haat Peter Borden niet meer zoo erg, als je vroeger deed.”

Het gezicht van den jongen man kleurde purper in de donkerte. Zijn stem was rustig — en overtuigend. „Ik verafschuw hem! Die haat is een deel van mezelf. Ik geloof niet, dat ik daar ooit over heen kom.”

Todd voelde bijna iets als verrukking. „Maar je denkt er toch niet meer over om met hem af te rekenen, wel?”

„Wat kan ik beginnen? Ik had van hem kunnen stelen — maar wat heeft dat voor nut, wanneer hij me gewillig alles wil afstaan, wat ik hebben wil? Hem afranselen zou beneden mijn waardigheid zijn; hij is een oude man, en juist idioot genoeg om geen kik te geven. En dan —” Bob perste zijn lippen oopen.

„Dan — wat?”

„Lois is heel vriendelijk voor me geweest. Ik moet rekening met haar houden.”

„Zeker moet je dat, jongen. Zeker moet je dat. En dat was nou juist, wat ik zou willen weten.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Groote zomerhoed van gelakt panama met kantstroo.

PARIJSCHER ZOMERTOILETTEN

Zwart met wit en donkerblauw met wit — combinaties, die nooit vervelen en die altijd gedistingeerd blijven — worden in Parijs bij voorkeur gedragen. Maar op mooie zomerdagen worden ze verdrongen door al die bonte, fleurige weefsels, die zich zoo harmonieus aanpassen aan zomervreugde en zomerwarmte.

Parijs toont onder al die luchtige stofjes, gebloemd, geruit, gestreept, of bedrukt met allerlei grillige figuren, één groote voorliefde en wel voor gespikkelde stoffen-bloesjes klein en groot, licht en donker, regelmatig ofwel op grillige wijze verspreid. Zelfs geruite en gestreepte weefsels schijnen niet af te wezen, wanneer ze niet door kleine spikkeltjes worden verlevendigd. En niet alleen over jurken en jurkjes worden die moesjes uitgestrooid, maar ook over mantels, mantelpakken, over hoedjes en sjaals, over paraplu's en parasols, ja zelfs over schoentjes en over de kappen van handschoenen.

De smaakvolle Parisienne weet uit deze mode, die volstrekt niet kostbaar is — want ook in kunstzijden voile en katoen vindt men immers dit nieuwe snufje — goede munt te slaan.

Zij neemt bij haar effen jurk een gespikkelde garnering, een gespikkeld lint om haar hoed, ze garneert haar tasch met moesjes, ze maakt een sjaal en 'n kleine toque van het nieuwe materiaal; of ze borduurt moesjes op den bol van haar hoed.

De elegante Parisienne weet ook precies maat

te houden. Bij het gespikkelde mantelcostuum zal ze een effen blouse nemen, bij de gespikkelde jurk een effenkleurig manteltje of cape met daarbij passenden hoed.

Het is juist de zorg bij het samenstellen van een geheel, welke het toilet der elegante vrouw zoo aantrekkelijk maakt — niet de kostbaarheid ervan. Een kostbare kleding kan smakeloos wezen, terwijl goedkope kleren, mits alle onderdeelen ervan goed gekozen zijn, een bekoorlijk en harmonieus effect kunnen maken.

Duur is bijvoorbeeld het kraagje, dat aan de meeste zomerjurken de *finishing touch* geeft. Een eenvoudig wit, roomkleurig of bleek rose kraagje op een gespikkelde jurk zal aan het geheel iets aparts verleen, wanneer het wordt afgewerkt met 'n paar rijen Fransche knoopjes in de kleur der moesjes van de japon. Op dezelfde manier kunnen 'n paar rijen van ruitjes

een kraagje passend maken bij een geruit japonnetje.

Het zijn dergelijke kleinigheden, welke aan onze kleding een verzorgd cachet geven.

Strikken worden bij de moderne zomertoiletjes op alle mogelijke plaatsen aangebracht: strikken bij halsuitsnijding van voren, strikken op den rug, strikken bij de ellebogen, op den rok en aan de ceintuur. En luchtig als vlinders dragen ze mede bij tot de fleurigheid van onze zomerdagen.

Onze eerste afbeelding vertoont 'n zomersch mantelpakje van de moderne moesjeszijde, blauw en wit, met witte ingezette blouse. Een toque van moesjes-zijde voltooit het geheel.

Het toilet van zwart crêpe satin met garnering van witte zijde komt ten volle tot zijn recht op minder warme en zonnige dagen, maar ofschoon iets dergelijks te allen tijde gedragen kan worden en bij alle mogelijke gelegenheden, toch zal men, als 't volop zomer is, meestal aan 'n fleuriger geheel de voorkeur geven.

De groote strooien hoed, van het modehuis Charlotte Bouneville, van gelakt panama en met kantstroo versierd, is wel 'n uitgezocht model om te worden gedragen bij de wijde en lange zomerjaponnen, welke de mode aangeeft.

Paraplu's worden niet enkel meer beschouwd als een noodzakelijk kwaad, doch ze zijn ook mode-artikelen geworden. In Amerika houdt de elegante vrouw er voor haar paraplu's verschillende overtrekken op na, die los kunnen worden aangebracht en passend zijn bij haar verschillende toiletten.

Elegant toilet van zwart en wit crêpe satin.

In Parijs worden buitengewoon veel moesjes gedragen, zooals ze over dit toilet met kwistige hand zijn uitgespreid.

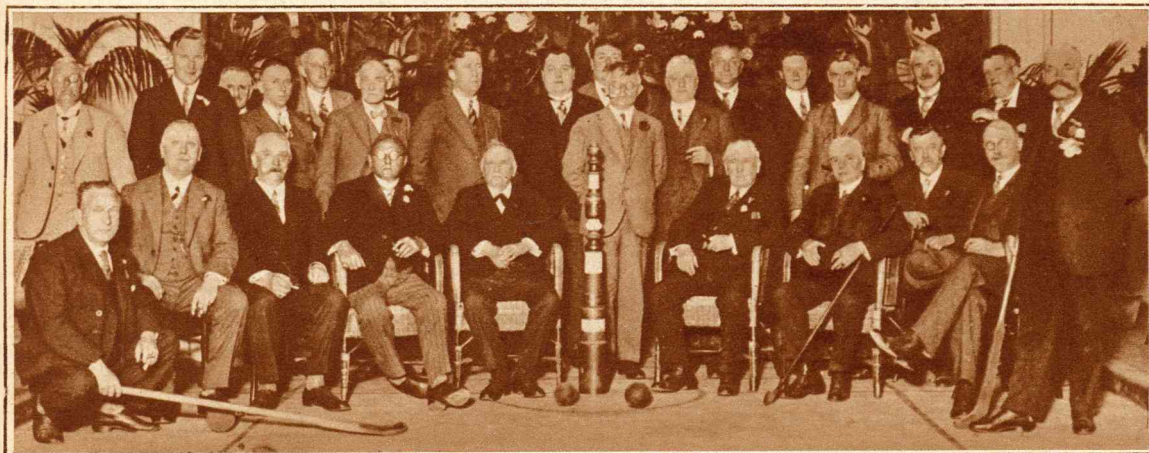

WASCH GERUST UW FRAAIE GEKLEURDE ZOMERTOILETTEN THUIS. ALLES WAT VEILIG IS IN WATER, IS VEILIG IN

LUX

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Een oude sport, voorbode naar men zegt van het thans meer beoefende golf. De kolclub „Prins van Oranje” te Goes, één van de weinige, welke nog in de provincie bestaan, vierde Zaterdag haar 75-jarig bestaan.

SPORT VAN DE WEEK

W^e hadden op sportgebied weer eens een stille week. Geen enkele sportgebeurtenis van belang vond deze week plaats.

Met de competitie van den Z. A. B. schijnt het niet erg voor den wind te gaan. De eerste atletiekcompetitiedag, welke was vastgesteld op Vrijdag 20 Juni j.l., is op het laatste moment uitgesteld. Of de competitie dit jaar nog doorgang zal vinden, kon men ons niet definitief meedeelen. Wij voor ons gelooven, dat uitstel hier afstel zal beteekenen. Jammer zou het zeer zeker zijn. Vorig jaar hebben we menigen prettigen atletiekavond op het Gemeentelijk Sportterrein meegemaakt. Het zou des te meer te betreuren zijn, omdat de atletiek in Zeeland nog heel wat noodig heeft om op 't zelfde peil te komen van de andere provincies. Zouden de diverse verenigingen niet kunnen zorgen, dat we ter vervanging van deze competitiedagen andere wedstrijden krijgen, zooals dualmeets e.d.? Het zou de atletiek ten goede komen, terwijl toch ook de leden der diverse verenigingen dergelijke ontmoetingen op prijs stellen.

We vernamen, dat bij de verenigingen „E.M.M.” en „Achilles” plannen in voorbereiding zijn, ten einde te komen tot eenige ontmoetingen tusschen de junioren der beide verenigingen. Komt E.M.M., Marathan en Wilhelmina, kan dat ook niet tusschen de leden van uwe verenigingen?

Eén van de grootste gebeurtenissen in de Zeeuwsche atletiekwereld begint

langzamerhand te naderen. Dat is de Boulevardloop te Vlissingen, georganiseerd door de Vlissingsche Athletiekvereniging „Marathan”.

Het vorig jaar werd deze loop voor 't eerst gehouden en met succes. Er was een groote deelname, er waren Hollandsche loopers, de regeling was prachtig in orde, terwijl de medewerking van Vlissingens burgemeester, reeds direct den noodi-

Zaterdag ontmoette V.I.O.S. voor de competitie van den Zeeuwschen korfbalbond de vereniging D.O.S. Spelmoment uit deze match voor den V.I.O.S.-korf, welke geducht door de gasten werd belegerd.

gen luister bijzette aan dit eerste gebeuren op atletiekgebied in de Scheldestad.

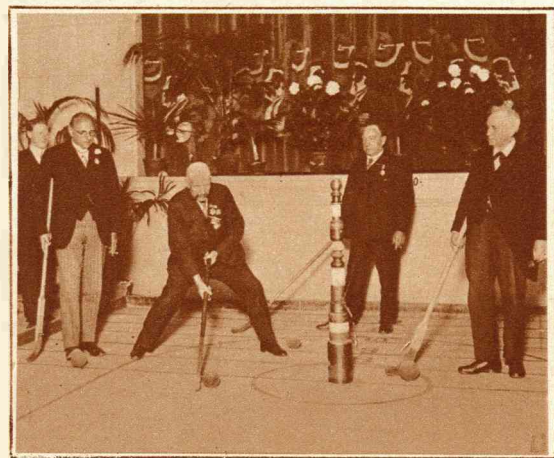
Hoewel deze loop dit jaar nog maar voor de tweede maal georganiseerd wordt door „Marathan”, toch zijn we ervan overtuigd, dat de deelname niets te wenschen zal overlaten. Hoe kan het ook anders. Is er één plaats in ons land, die zich beter leent voor zoo'n loop, dan de Vlissingsche Boulevard? Zij die vorig jaar deelgenomen hebben, komen ongetwijfeld terug, terwijl de roep, die zich over dezen loop verspreid heeft, tot gevolg zal hebben, dat velen die er vorig jaar niet waren, zich bij hen zullen aansluiten.

We durven reeds voorspellen, dat de tweede Vlissingsche Boulevardloop een succes zal worden voor de atletiek in 't algemeen en voor „Marathan” in het bijzonder. Moge 26 Juli, de dag waarop de wedstrijd is vastgesteld, weer één van de mooiste dagen worden in de Zeeuwsche Sportbeweging.

Een wedstrijd, die nog dichterbij is, de Natio-

nale Athletiekwedstrijd, georganiseerd door de Athl. Ver. „E. M. M.” te Middelburg, verdient eveneens vermelding. Deze wedstrijd, welke op Zaterdag 12 Juli op 't Gemeentelijk Sportterrein zal worden gehouden, biedt ons, naast de diverse loopnummers, de spring- en werpnummers. We hopen van harte, dat „E.M.M.” weer een groot aantal deelnemers zal kunnen inschrijven en dat de wedstrijd even vlot en aangenaam moge verlopen als vorige jaren.

Wie denkt, dat de voetbalwereld is ingedommeld en genietend van een verkwikkenden zomerslaap,

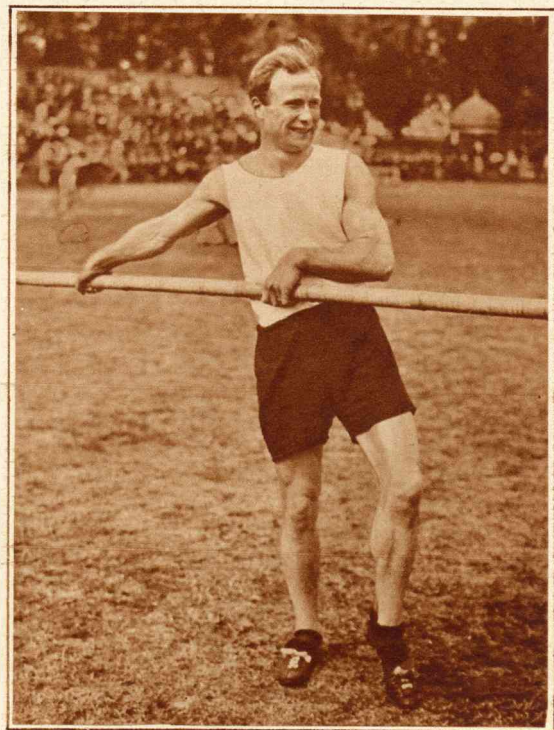

De plaatselijke kolfkeizer in actie tijdens de wedstrijden van de „Prins van Oranje”. Rechts Dr. v. Balen Blanken, voorzitter van den Ned. Kolfbond.

krachten verzamelt voor 't komende seizoen, heeft het leelijk mis. Integendeel, er wordt druk geoefend door de zomercombinaties, die door de voetballers in elkaar zijn gezet.

De Middelburgsche voetbalveren. „Middelburg” vindt dit blijkbaar nog niet voldoende en kondigt nederlaag- en seriewedstrijden aan. Men kon ons echter niet meer meedeelen, dan dat er grootsche plannen in voorbereiding zijn. Namen van bekende eerste klasse clubs worden gefluisterd. Voor den voetballiefhebber om van te watertanden. Als de zomersche temperatuur Koning Voetbal nu maar geen parten speelt, belooft het mooi te worden.

Voorloopig houden we het echter meer met degenen, die verfrissing zoeken in 't koele nat. De Gemeentelijke Zweminrichting te Middelburg mag zich in een groote belangstelling verheugen van hen, die het blijkbaar met ons eens zijn. Het eerste zwemfeest zullen we deze week beleven. Op Zaterdag 5 Juli zal aan den Havendijk bij de Gemeent. Zweminrichting dit feest worden gehouden en wij hopen volgende week onze lezers met een getrouw verslag van deze koele sport te verkwikken.

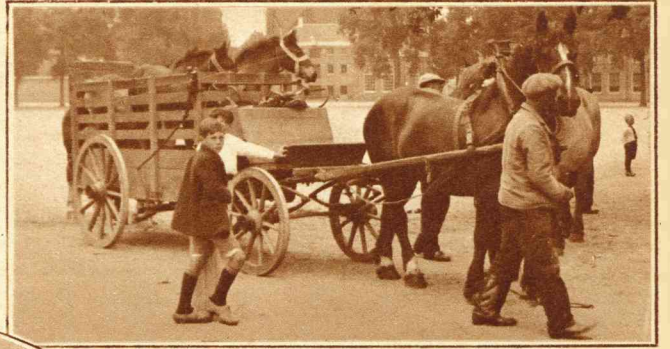
Een nieuw record Polsstokhoogspringen. L. M. van Oorschot uit Vianen sprong Zondag op de wedstrijden van Pro Patria te Rotterdam 3,70 M. polshoog.

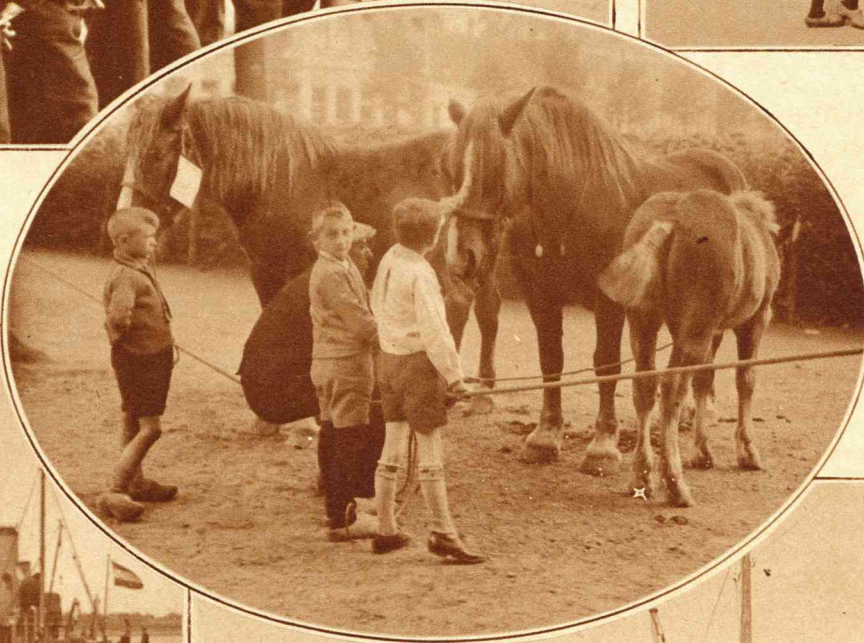
Nog een aardig spelmoment uit den korfbalwedstrijd V.I.O.S. —D.O.S., eveneens genomen bij het doel van V.I.O.S.

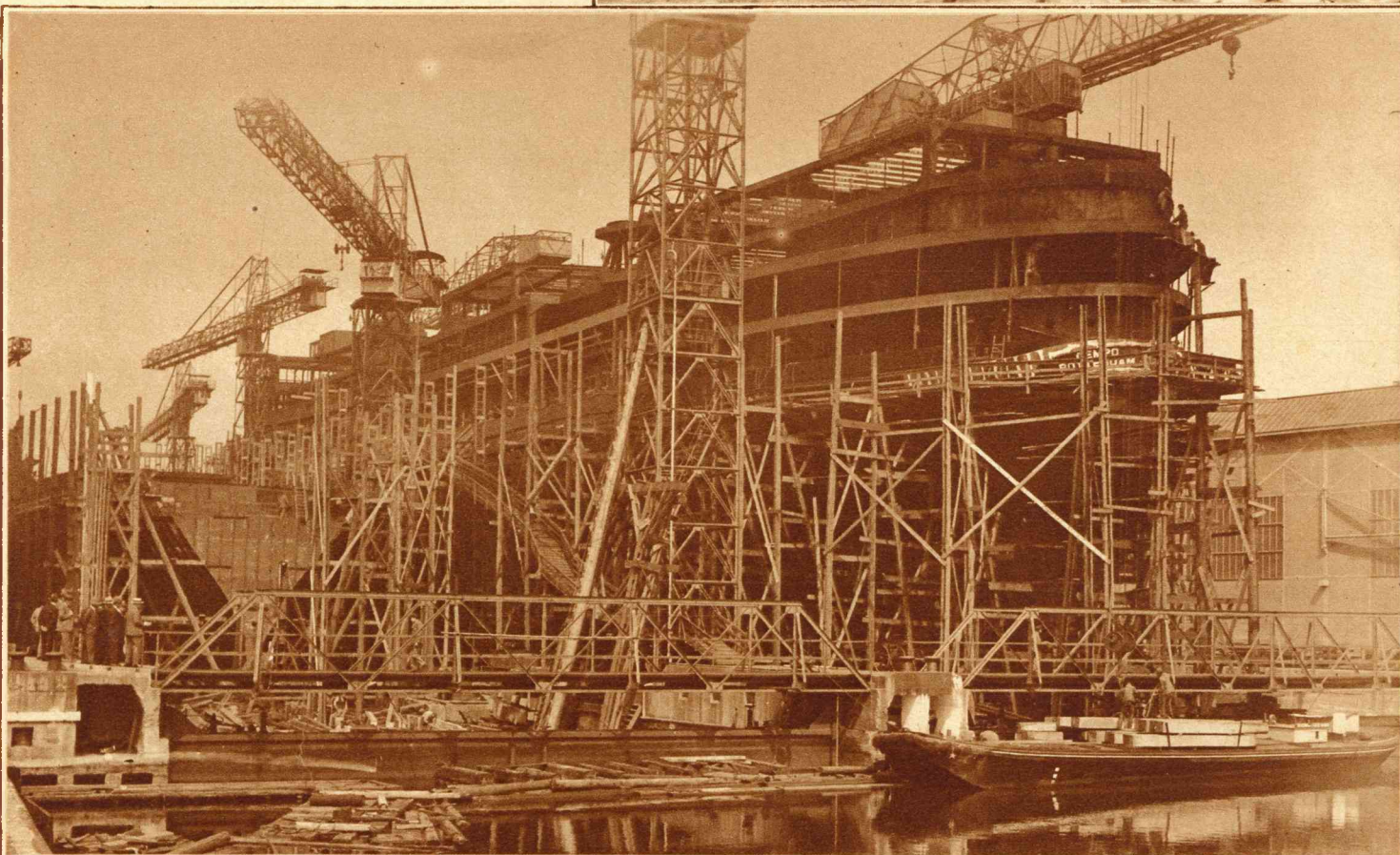
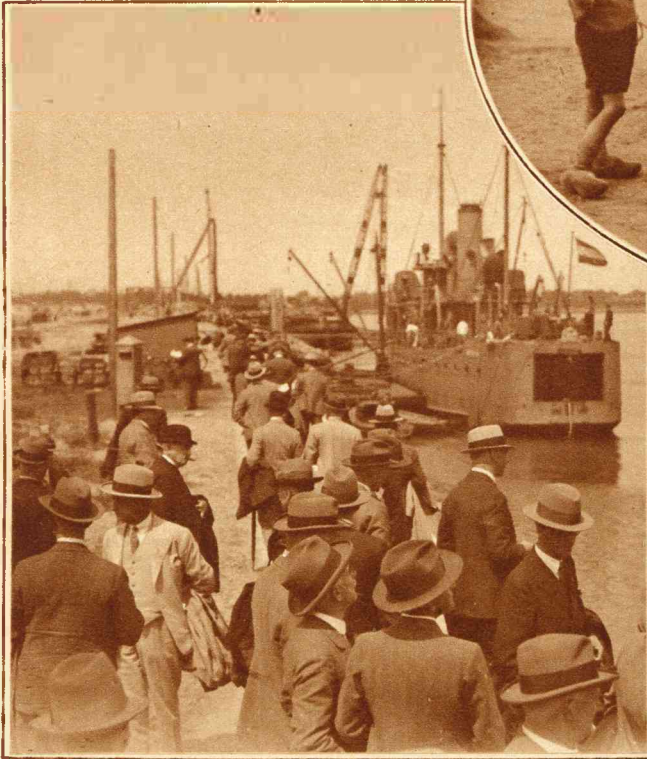
Te Middelburg werd Donderdag 26 Juni op het Molenwater een veulkenuring gehouden, maar-voor maar matige belangstelling bestond. Hier-boven: De kenners. Hiernaast: Een paar kleine beivonders van de paardjes.

Aanvoer van de veulens in den „paarden-kindervagen”. Een der moeders trekt de kar.

Zeeuwsch Nieuws

Bezoek van Engelsche ingenieurs aan Vlissingen. Circa tweehonderd ingenieurs en scheepsbouwers hebben een bezoek gebracht aan de havenwerken en aan de Maatschappij De Schelde te Vlissingen. De bezoekers bij de nieuwe haren.

Het nieuw in aanbouw zijnde stoomschip „Dempo” bij de Maatschappij De Schelde, dat aller belangstelling trok.

Opening Kinderspeeltuin te Vlissingen

Naamlijks was het terrein openge-
steld voor de jeugd, of allen ver-
drongen zich door den draaimolen.

Overzicht van het prettig uitziende speelterrein, dat Zaterdag 28 Juni officieel door burgemeester van Woelderen werd geopend.

Ook de „Zandbak” trok jong en oud.

En de schommel bekeefde geen vrij oogenblik meer.

De fanfare-vereening „Luctor et Emergo” van
Renesse vierde dezer dagen haar 25-jarig jubileum.
Hierbij een groep van de kranige muzikanten.

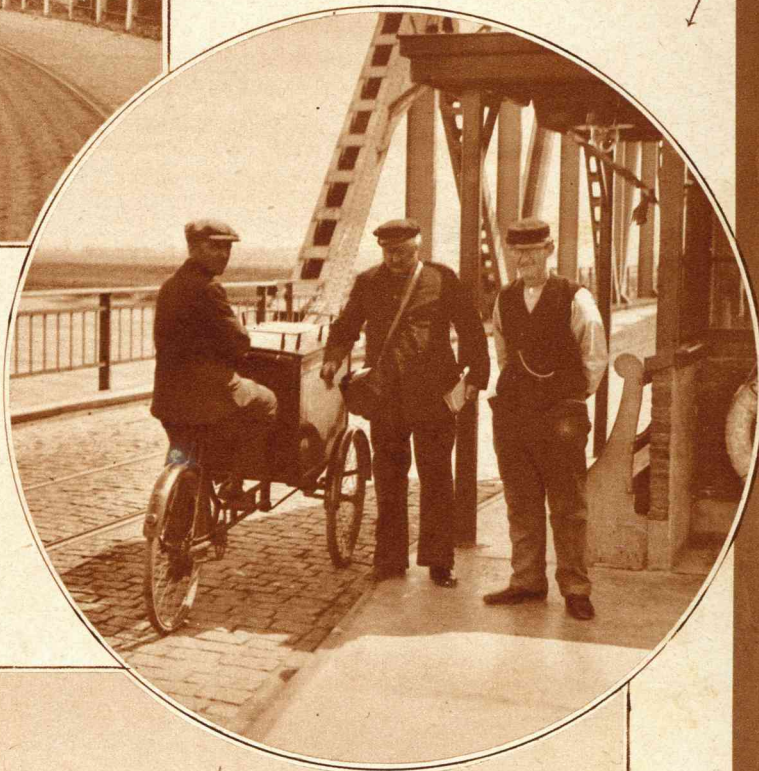

De Eendrachtsweg te Tholen. Juist rijdt het trammetje binnen, dat de verbinding onderhoudt met Bergen op Zoom.

Tholen

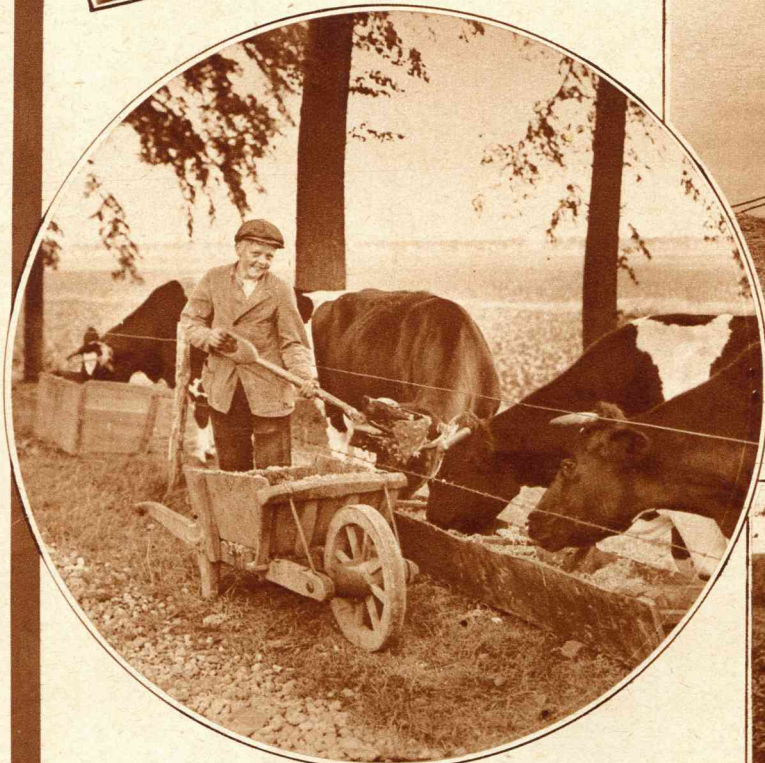
Wanneer je het eiland op en af wilt kost het geld. De cassa bij de brug over de Eendracht.

In het frambozenveld.

Het primitieve veer nabij Oud Vossemeer, waar de overtocht met auto's van wege den steilen oprit niet zonder gevaar lijkt.

Langs den dijk. De koeien worden gevoederd.

Zicht in het groote tuinbouwbedrijf van Van den Berg op 't eiland Tholen, waar andere jaren 40 pluksters aan den arbeid zijn en thans met de heerschende crisis dit aantal zeer is verminderd.

